القرآن الكريم

آسان ترجمه

تعليم القرآن

تکی په تکی
او روانه ترجمه

مولف:۔ ڈاکٹر محمد دین

وَمَآ أُبَرِّئُ نَفْسِيٓۚ إِنَّ ٱلنَّفْسَ لَأَمَّارَةُۢ بِٱلسُّوٓءِ

اوزهٔ بری نهٔ گڼم | خپل نفس | بیشکه | نفس | ضرور حکم کوونکے دے | د بدۍ

اوزهٔ خپل ځان ته بېګناه نهٔ وایم ولے چه نفس خو بندهٔ ته بدے لارے چارے ښائی

إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّيٓۚ إِنَّ رَبِّي غَفُورٞ رَّحِيمٞ ٥٣ وَقَالَ ٱلْمَلِكُ

مګر په چا چه رحم وکړی | زما رب | بیشکه زما رب | بخښونکے | مهربان دے | او وویل | بادشاه

خو په کوم (نفس) چه زما رب رحم وکړی بیشکه زما رب بخښونکے مهربان دے ، او بادشاه وویل

ٱئْتُونِي بِهِۦٓ أَسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِيۖ فَلَمَّا كَلَّمَهُۥ قَالَ إِنَّكَ

راولئ ماله هغه | چه زهٔ خاص کړم هغه | د خپل ذات دپاره | بیا هر کله چه | هغهٔ ورته خبرے وکړے | وویل دهٔ | بیشکه ته

هغه ماله راولئ چه زهٔ ئے خاص خپل کار له وساتم نو هر کله چه ئے ورسره خبرے وشوے نو ورته ئے ووئیل

ٱلْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٞ ٥٤ قَالَ ٱجْعَلْنِي

نن ورځ | مونږ سره | عزتمند | امانت دار یئے | (یوسف ؑ) ووئیل | مقرر کړه ما

چه ته د نن نه زما په دربار کښے عزتمند او معتبر شوے ، یوسف علیه السلام ورته ووئیل چه ما د وطن په

عَلَىٰ خَزَآئِنِ ٱلْأَرْضِۖ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٞ ٥٥ وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا

په خزانو | د زمکے | بیشکه زهٔ | حفاظت کوونکے | پوهه یم | او دغه شان | مونږ ځائے ورکړو

خزانو باندے مقرر کړه ، بیشکه زهٔ ورپسے محافظ یم او د دے کار نه پوره واقف یم ۔ او دغه شان مونږ یوسف

لِيُوسُفَ فِي ٱلْأَرْضِ يَتَبَوَّأُ مِنْهَا حَيْثُ يَشَآءُۚ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا

یوسف ته | په زمکه کښے | ځے په اوسیدو | هغه ځائے | کوم ځائے چه | دهٔ غوښتل | مونږ رسوو | خپل رحمت

د (مصر) ملک اختیار مند کړو چه کوم ځائے ئے زړهٔ غوښتو هلته به اوسیدو ، مونږ چا له چه وغواړو خپل رحمت

مَن نَّشَآءُۖ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ ٱلْمُحْسِنِينَ ٥٦ وَلَأَجْرُ ٱلْأٓخِرَةِ خَيْرٞ

چا ته چه | مونږ غواړو | او مونږ نهٔ ضائع کوو | اجر | د نیکانو | او اجر | د آخرت | ډیر ښهٔ دے

رسوو ، او مونږ نیکو خلقو له (ډیر ښهٔ بدله) نهٔ ضائع کوو او د آخرت بدله ډیره ښهٔ ده

لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ ٥٧ وَجَآءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ

هغو خلقو د پاره | چه ایمان راوړی | او پرهیزګاری ئے کوله | او راغلل | ورونړه | د یوسف

هغو کسانو له چه ایمان ئے راوړے وی او پرهیزګار اوسیږی او د یوسف علیه السلام ورونړه هم (مصر ته) راغلل

فَدَخَلُواْ عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُۥ مُنكِرُونَ ٥٨ وَلَمَّا

پس داخل شول | په دهٔ | پس دهٔ وپیژندل دوی لره | او دوی | هغه | نهٔ پیژندو | او هر کله چه

او تر هغهٔ ورسیدل ، نو هغهٔ وپیژندل او هغوی دے ونهٔ پیژندے شو او هر کله چه

جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمْ قَالَ ٱئْتُونِي بِأَخٖ لَّكُم مِّنْ أَبِيكُمْۚ

هغه تیار کړو د دوی د پاره | د دوی سامان | نو دوئیل دهٔ | راولئ ماله | ورور ستاسو | چه ستاسو د پلار نه دے

یوسف علیه السلام هغوی له سامان تیار کړو نو ورته ئے ووئیل تاسو خپل پلار نه (میرنے) ورور هم ماله راولئ

اَلَا تَرَوْنَ اَنِّیْٓ اُوْفِی الْکَیْلَ وَاَنَا خَیْرُ الْمُنْزِلِیْنَ ﴿۵۹﴾ فَاِنْ

آیا نهٔ وینئ تاسو | چه زهٔ پوره ورکوم | پیمانه | او زهٔ | ډیر ښهٔ | میلمستیا ورکونکے یم | بیا که چیرے

تاسو نهٔ ګورئ چه زهٔ پوره پیمانه ورکوم او ښهٔ پوره میلمستیا ورکوم ، که چیرے تاسو هغه

لَّمْ تَاْتُوْنِیْ بِهٖ فَلَا کَیْلَ لَکُمْ عِنْدِیْ وَلَا تَقْرَبُوْنِ ﴿۶۰﴾ قَالُوْا

رانهٔ وستلو تاسو ماله | هغه | نو څهٔ پیمانه (غله) نشته | تاسو له | ما سره | او مهٔ را نزدے کیږئ ما ته | دوئ ووئیل

ماله رانهٔ وستلو نو تاسو ته به زما له طرف نه غله نهٔ ملاویږی او نهٔ به زما خوا ته را نزدے کیږئ ، هغوی ووئیل

سَنُرَاوِدُ عَنْهُ اَبَاهُ وَاِنَّا لَفٰعِلُوْنَ ﴿۶۱﴾ وَقَالَ لِفِتْیٰنِهِ اجْعَلُوْا

مونږ به خواهش وکړو | د ده په حقله | د ده د پلار نه | او بیشکه مونږ | خامخا دا کار کوونکی یو | او ده ووئیل | خپلو خادمانو ته | چه تاسو کیږدئ

چه مونږ به ئے د پلار نه وغواړو او دا کار به ضرور کوو . یوسف علیه السلام خپلو خادمانو ته ووئیل چه د دوئ ادا

بِضَاعَتَهُمْ فِیْ رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ یَعْرِفُوْنَهَآ اِذَا انْقَلَبُوْٓا اِلٰٓی اَهْلِهِمْ

د دوئ پسګه | د دوئ په سامان کښے | چه دوی | هغه وپیژنی | هر کله چه دوی واپس شی | خپلو خلقو طرفته

کړے قیمت د دوئ په سامان کښے (پټ) کیږدئ شاید چه خپلو خپلوانو ته واپس ورسی نو دے پیژنی ، او

لَعَلَّهُمْ یَرْجِعُوْنَ ﴿۶۲﴾ فَلَمَّا رَجَعُوْٓا اِلٰٓی اَبِیْهِمْ قَالُوْا یٰٓاَبَانَا

د پاره د دے چه دوی | دوباره راشی | پس هر کله چه | دوئ واپس راغلل | خپل پلار ته | نو دوئ ووئیل | اے زمونږ پلاره

شاید چه په دے وجه واپس راشی ، نو هر کله چه هغوی خپل پلار ته واپس ورسیدل نو دوئ ووئیل چه اے زمونږ پلاره!

مُنِعَ مِنَّا الْکَیْلُ فَاَرْسِلْ مَعَنَآ اَخَانَا نَکْتَلْ

د (آئنده) بند کړے شوه له مونږ نه | پیمانه (غله) | پس ولیږه | مونږ سره | زمونږ ورور | چه مونږ پیمانه (غله) راوړو

په مونږ بیا د پاره غله بنده شوے ده . نو زمونږ ورور راسره ولیږه چه غله راوړو ،

وَاِنَّا لَهٗ لَحٰفِظُوْنَ ﴿۶۳﴾ قَالَ هَلْ اٰمَنُکُمْ عَلَیْهِ اِلَّا کَمَآ

او بیشکه مونږ | د ده | حفاظت کوونکی یو | ده فرمائیل | آیا زهٔ به تاسو اعتبار وکړم | د ده په حقله | مګر | څنګه چه

او مونږ به د هغهٔ ډیر خیال ساتو . یعقوبؑ ووئیل چه آیا زهٔ د ده په حقله په تاسو باندے هغه شان اعتبار وکړم

اَمِنْتُکُمْ عَلٰٓی اَخِیْهِ مِنْ قَبْلُ ؕ فَاللّٰهُ خَیْرٌ حٰفِظًا ۪ وَّهُوَ

ما اعتبار کړے وو په تاسو | د ده د ورور په حقله | له دے نه وړاندے | پس الله | ډیر ښهٔ | محافظ دے | او هم هغه

لکه چه له دے نه وړاندے مے د ده د ورور (یوسفؑ) په حقله در باندے کړے وو ، خو هم الله تعالیٰ ډیر ښهٔ محافظ دے او هغه

اَرْحَمُ الرّٰحِمِیْنَ ﴿۶۴﴾ وَلَمَّا فَتَحُوْا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوْا بِضَاعَتَهُمْ

د ټولو نه زیات رحم کوونکے دے | او هر کله | چه دوی پرانستلو | سامان خپل | نو بیا موندله دوئ | خپله نغدی

د ټولو نه زیات مهربان دے . او هر کله چه هغوئ خپل سامان پرانستلو نو خپله نغدی ئے بیا موندله کومه

رُدَّتْ اِلَیْهِمْ ؕ قَالُوْا یٰٓاَبَانَا مَا نَبْغِیْ ؕ هٰذِهٖ بِضَاعَتُنَا

چه واپس کړے شوے وه | دوی ته | دوی ووئیل | اے زمونږ پلاره! | څهٔ غواړو مونږ نور | دا ده | زمونږ پسګه

چه ورته واپس شوے وه ، هغوئ ووئیل اے بابا! مونږ نور څهٔ غواړو؟ دا ده زمونږ نغدی هم

رُدَّتْ اِلَيْنَا ۚ وَنَمِيْرُ اَهْلَنَا وَنَحْفَظُ اَخَانَا

چه واپس کړے شوې ده | موږ ته | او موږ به غله راوړو | خپلو خلقو دپاره | او موږ به حفاظت کوو | د ورور خپل

موږ ته واپس شوې ده او موږ به د خپل کور والو دپاره نور غله راوړو او د خپل ورور حفاظت به کوو

وَنَزْدَادُ كَيْلَ بَعِيْرٍ ۭ ذٰلِكَ كَيْلٌ يَّسِيْرٌ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنْ اُرْسِلَهٗ

او موږ به زیاته راوړو | غله | (یو بار) د اوښ | دا | پیمانه (غله) | آسانه ده | ورته فرمائیل | هیڅ کله به ونه لیږم دے

او د یو اوښ بار به زیاتی راوړو ، دا یو اوښ غله به ډیره په آسانه ملاؤ شی ، یعقوب علیه السّلام ووئیل زه به

مَعَكُمْ حَتّٰى تُؤْتُوْنِ مَوْثِقًا مِّنَ اللّٰهِ لَتَاْتُنَّنِيْ بِهٖۤ

تاسو سره | تر دے چه | تاسو راکړئ ماته | پخه وعده | د الله | چه تاسو به خامخا راولئ ماله | دے

هیڅ کله دے تاسو سره ونه لیږم تر څو چه تاسو ماله د الله تعالیٰ په نوم پوخ قول رانه کړئ چه ماله به خامخا واپس راوسوئ

اِلَّاۤ اَنْ يُّحَاطَ بِكُمْ ۚ فَلَمَّاۤ اٰتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللّٰهُ عَلٰى

مګر دا چه | راګیر شئ | تاسو | بیا هر کله چه | دوی ورکړله ده ته | خپله پخه وعده | نو وئے فرمائیل | الله | په هغه خبرو

البته دا چه تاسو ټول بخپله چرته راګیر شئ ، نو هر کله چه هغوئ پوخ قول ورکړو نو یعقوب وفرمائیل چه موږ څه

مَا نَقُوْلُ وَكِيْلٌ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ يٰبَنِيَّ لَا تَدْخُلُوْا مِنْۢ بَابٍ وَّاحِدٍ

چه موږ ئے کوو | ضامن دے | او وئے وئیل | اے زما ځامنو! | مه داخلیږئ تاسو | له یو دروازے نه

د یو الله تعالیٰ ذمے ضامن دے او هغه وویل چه اے زما ځامنو! تاسو هم د یوے دروازے نه مه داخلیږئ

وَّادْخُلُوْا مِنْ اَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ ۭ وَمَاۤ اُغْنِيْ عَنْكُمْ مِّنَ اللّٰهِ

او داخل شئ | له جُدا جُدا دروازو نه | او زه نه شم دفع کولے | له تاسو نه | له حکم د الله نه

بلکه په جُدا جُدا دروازو ورننوځئ . او زه د الله تعالیٰ د څه فیصلے نه تاسو بچ کولے

مِنْ شَيْءٍ ۭ اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ ۭ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ۚ وَعَلَيْهِ

هیڅ څیز | نشته دے حکم | مګر صرف | د الله | هم په ده | ما توکل وکړو | او هم په ده

نه شم ، بے د هغه نه د بل هیچا حکم نه چلیږی ، په هغه مې توکل دے او څوک چه توکل کوی نو صرف

فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُوْنَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّا دَخَلُوْا مِنْ حَيْثُ اَمَرَهُمْ اَبُوْهُمْ ۭ

توکل کول پکار دی | توکل کوونکو له | او هر کله چه دوی داخل شول | کوم ځائے نه چه | حکم ورکړے وو دوی ته | د دوی پلار

په هغه دې توکل کوی ، او هر کله چه هغوی ورننوتل کوم ځائے نه چه دوی ته د دوی پلار حکم ورکړے

مَا كَانَ يُغْنِيْ عَنْهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا حَاجَةً

ده نه شو بچ کولے | دوی | د الله (د تقدیر) نه | لږ هم | مګر | یو خواهش وو

وو ، د خدائے په مقابله کښے هیڅ تدبیر هم د هغوی په کار رانغلے نه شو دا خو د یعقوب علیه السلام

فِيْ نَفْسِ يَعْقُوْبَ قَضٰىهَا ۭ وَاِنَّهٗ لَذُوْ عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنٰهُ

د یعقوب په زړه کښے | کوم چه ده پوره کړو | او بیشکه هغه | خاوند د علم وو | د هغه څه | چه موږ ده ته ښودلی وو

په زړه کښے یو ارمان وو چه هغه پوره کړو او هغه د علم خاوند وو ځکه چه موږ ورته علم ورکړے وو ،

ع ۱۱ ۲ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٦٨﴾ وَلَمَّا دَخَلُوْا عَلٰى يُوْسُفَ

او لیکن | اکثر | خلق | نه پوهیږي | او هر کله چه | دوی داخل شول | په یوسف

خو اکثر خلق (په دے حقیقت) نه پوهیږي ، او هر کله چه هغوی یوسف علیه السلام ته ورغلل نو هغه

اٰوٰۤى اِلَيْهِ اَخَاهُ قَالَ اِنِّيْۤ اَنَا اَخُوْكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا

نو ده ځان ته ورکړو د خپل ځان سره | خپل ورور ته | ده ووئیل | بیشکه هم زه | ستا ورور یم | پس مه خفګان کیږه | په هغه څه

خپل سکه ورور له ځان سره ځائے ورکړو او ورته ئے ووئیل چه هم زه ستا ورور (یوسف) یم ، نو ته د دوی په کار و نو

كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ السِّقَايَةَ

چه دوی به کول | بیا هر کله چه | تیار کړو ده دوی له | د دوی سامان | نو ده کیښوده | پیاله

مه خفه کیږه - نو هر کله چه ئے د هغوی سامان تیار کړو نو خپله پیاله ئے د خپل (سکه) ورور

فِيْ رَحْلِ اَخِيْهِ ثُمَّ اَذَّنَ مُؤَذِّنٌ اَيَّتُهَا الْعِيْرُ اِنَّكُمْ لَسٰرِقُوْنَ ﴿٧٠﴾

د خپل ورور په سامان کښے | بیا آواز وکړو | یو آواز کوونکي | اے قافلے والو! | بیشکه تاسو | خامخا غله یئ

په سامان کښے کیښوده ، بیا یو منادی اواز وکړو چه اے د قافلے خلقو! تاسو غله یئ -

قَالُوْا وَاَقْبَلُوْا عَلَيْهِمْ مَّاذَا تَفْقِدُوْنَ ﴿٧١﴾ قَالُوْا نَفْقِدُ صُوَاعَ الْمَلِكِ

دوی ووئیل | او را مخامخ شول | د دوی طرف ته | څه دي چه تاسو ورک شوي دي؟ | دوی ووئیل مونږ ورک شوے ده | پیمانه | د بادشاه

هغوی ووئیل او ورپسے (په کلکه) راوړاندې شول چه تاسو څه ورک شوي دي؟ هغوی ووئیل چه زمونږ نه د بادشاه پیمانه

وَلِمَنْ جَآءَ بِهٖ حِمْلُ بَعِيْرٍ وَّاَنَا بِهٖ زَعِيْمٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوْا تَاللّٰهِ

او د پاره د هغه چا چه راوړي دا | یو بار د اوښ دے | او زه د دے | ذمه وار یم | دوی ووئیل | قسم په الله

ورکه شوے ده او چا چه راپیدا کړه هغه له به د یو اوښ بار (غله) ورکړے شي او زه د دے (انعام) ذمه وار یم هغوی ووئیل د الله قسم

لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْاَرْضِ وَمَا كُنَّا سٰرِقِيْنَ ﴿٧٣﴾

تاسو ته بښه معلومه ده | مونږ نه یو راغلي | چه مونږ فساد وکړو | په زمکه کښے | او نه مونږ یو | غله

چه تاسو ته ښه معلومه ده چه مونږ دلته په فساد پسے نه یو راغلي او نه مونږ غله یو -

قَالُوْا فَمَا جَزَآؤُهٗۤ اِنْ كُنْتُمْ كٰذِبِيْنَ ﴿٧٤﴾ قَالُوْا جَزَآؤُهٗ

دوی ووئیل | پس څه سزا ده د هغه | که چرے یئ تاسو | دروغژن | دوی ووئیل | سزا د هغه (داده)

هغوی ووئیل که چرے تاسو دروغژن ثابت شوئ نو بیا به د دے څه سزا وي؟ هغوی ووئیل چه د هغه سزا داده

مَنْ وُّجِدَ فِيْ رَحْلِهٖ فَهُوَ جَزَآؤُهٗ ؕ كَذٰلِكَ نَجْزِي

(چه) د چا په سامان کښے هغه (پیمانه) بیا مونده شوه | پس هم هغه (سړے) | د دے بدله ده | دغه شان | مونږ سزا ورکوو

چه د چا په سامان کښے پیمانه راوخته نو هغه تن دے په خپله د ځان په بدل کښے ایسار کړے شي ، مونږ ظالمانو له هم دغه

الظّٰلِمِيْنَ ﴿٧٥﴾ فَبَدَاَ بِاَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَآءِ اَخِيْهِ ثُمَّ

ظالمانو ته | پس شروع کړه (تلاشي) | د دوی د سامانونو | دمخه | د خپل ورور د سامان نه | بیا

شان سزا ورکوو ، نو د خپل ورور د بوروئ نه وړاندې ئے د هغوی د بورو (تلاشي) شروع کړه ، بیائے

اسْتَخْرَجَهَا مِن وِعَاءِ أَخِيهِ ۚ كَذَٰلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ ۖ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ

ئے راؤویستلو هغه | دَ خپل ورور دَ بوری نه | دغه شان | مونږ تدبیر وکړو | یوسف دَپاره | دهٔ نهٔ شو اخستلے

دَ خپل (سکه) ورور دَ بورئ نه (پیالئ) راؤښکله، دغه شان مونږ یوسف دَپاره تدبیر وکړو، هغهٔ خپل ورور دَ بادشاه

أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ ۚ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَّن

خپل ورور | دَ هغه بادشاه دَ قانون مطابق | مګر دا چه | دَ غواړی | الله | مونږ اُچتوو | درجے | دَ چا چه

(مصر) په قانون کښے اخستے نهٔ شو، مګر دا چه هم الله تعالیٰ منظور وه، مونږ چه دَ چا وغواړو، درجے ئے

نَّشَاءُ ۗ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ قَالُوا إِن يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ

مونږ وغواړو | او دَ پاسه | دَ هر خاوند دَ علم | یو لوئے علم والا دے | دوئ ووئیل | که چرے دهٔ غلا کړے ده | نو غلا کړے ده

اُوچتے کړو، او دَ هر عالم دَ پاسه بل لوئے عالم شته. هغوی ووئیل که (ئے) دهٔ غلا وکړه نو بخوا دَ دهٔ سکه

أَخٌ لَّهُ مِن قَبْلُ ۚ فَأَسَرَّهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ ۚ

دَ دهٔ ورور هم | له دے نه وړاندے | پس پټه وُساتله دا | یوسف | په خپل زړهٔ کښے | او ښکاره ئے نهٔ کړه | دوی ته

ورور هم غلا کړے وه، نو یوسف علیه السلام دا خبره په زړهٔ کښے واچوله، او هغوی ته ئے څرګنده نهٔ کړه

قَالَ أَنتُمْ شَرٌّ مَّكَانًا ۖ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا

ئے ووئیل (زړهٔ کښے) | تاسو | ډیر بد یئ | په درجه کښے | او الله | ښهٔ پوهه دے | په هغه څه چه تاسو ئے بیانوئ | دوئ ووئیل

دو ته ئے ووئیل چه تاسو ډیر خراب خلق یئ او څهٔ چه تاسو بیانوئ الله تعالیٰ په هغے ښهٔ پوهه دے. هغوئ ووئیل

يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ ۖ

اے عزیزه! | بیشکه دَ دهٔ | پلار دے | بوډا | دَ ډیر عمر | پس ونیسه | یو له مونږ نه | دَ دهٔ په ځائے

اے عزیزه! بیشکه دَ دهٔ پلار ډیر بوډا دے، نو دَ دهٔ په ځائے مونږ کښے یو تن ونیسه

إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٧٨﴾ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَن نَّأْخُذَ إِلَّا مَن

بیشکه مونږ وینو تا | له نیکانو نه | دهٔ ووئیل | دَ الله پناه غواړم | چه زهٔ به ونیسم | سوا دَ دهٔ نه

مونږ به وینو ګورو چه ته ډیر ښهٔ سړے یئ. هغهٔ ووئیل دَ الله تعالیٰ پناه چه بل څوک راونیسم خو بس هغه

وَجَدْنَا مَتَاعَنَا عِندَهُ إِنَّا إِذًا لَّظَالِمُونَ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا اسْتَيْأَسُوا

چه مونده دے مونږ | خپل سامان | دَ دهٔ سره | بیشکه مونږ به | هغه وخت | ظالمان یو | بیا هر کله چه | نا امیده شول دوی

څوک چه ورسره مو خپل څیز موندلے دے کنی نو بیا خو به مونږ په ظالمانو کښے شمیر شو. نو هر کله چه دوی دَ هغه (یوسف)

مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا ۖ قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ

له هغهٔ نه | نو ځان له شول دوئ | مشورے دَپاره | دوئیل | مشر دَ دوی | آیا نهٔ | پوهیږئ تاسو | چه ستاسو پلار

نه مایوسه شول نو دَ مشورے دَپاره ځان له شول. په دوئ کښے مشر ووئیل چه آیا تاسو ته معلومه نهٔ ده چه پلار د

قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُم مَّوْثِقًا مِّنَ اللَّهِ وَمِن قَبْلُ مَا فَرَّطتُمْ فِي يُوسُفَ ۖ

اخستلے وه | له تاسو نه | پخه وعده | دَ الله | او له دے نه وړاندے | چه قصور کړے تاسو | دَ یوسف په حقله

درنه په قسمونو پوخ لوظ اخستے دے او له دے نه وړاندے تاسو دَ یوسف په حقله هم قصور کړے دے

ع ۹ ۱۱ ۳

فَلَنْ اَبْرَحَ الْاَرْضَ حَتّٰى يَاْذَنَ لِيْٓ اَبِيْٓ اَوْ يَحْكُمَ اللّٰهُ لِيْ ۚ

پس زهٔ به هیڅکله نهٔ پریږدم | دا زمکه | تر هغه وخته پورې چه | اجازت راکړی ما ته | زما پلار | یا فیصله وکړی | الله ما د پاره

نو زهٔ خو دا ملک نهٔ پریږدم تر څو چه پلار را ته اجازت رانهٔ کړی یا الله زما په حقله فیصله ونهٔ کړی

وَهُوَ خَيْرُ الْحٰكِمِيْنَ ۝٨٠ اِرْجِعُوْٓا اِلٰٓى اَبِيْكُمْ فَقُوْلُوْا يٰٓاَبَانَآ

او هغه | د ټولو نه ښهٔ | فیصله کوونکی دے | تاسو واپس لاړ شئ | خپل پلار ته | پس ووایئ | اے زمونږ بابا

او هم هغه ډیر ښهٔ فیصله کوونکی دے. تاسو خپل پلار ته پستنه لاړ شئ نو ورته ووایئ چه اے بابا!

اِنَّ ابْنَكَ سَرَقَ ۚ وَمَا شَهِدْنَآ اِلَّا بِمَا عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ

بیشکه ستا ځوئ | غلا وکړه | او مونږ ګواهی ورنهٔ کړه | مګر | څهٔ چه مونږ ته معلوم دو | او مونږ نهٔ وو | د غیبو

ستا ځوئ غلا کړے ده، او مونږ د خپل علم مطابق ګواهی ورکړے ده، او مونږ ته د غیبو هیڅ

حٰفِظِيْنَ ۝٨١ وَسْـَٔلِ الْقَرْيَةَ الَّتِيْ كُنَّا فِيْهَا وَالْعِيْرَ

حفاظت کوونکی | او تپوس وکړه | د کلی (د خلقو) نه | چه وو مونږ په هغې کښې | او له هغه قافلې نه

خبر نهٔ وو او په کوم کلی کښې چه مونږ دیره وو د هغه ځائے د خلقو نه تپوس وکړه او د هغې قافلې والو نه

الَّتِيْٓ اَقْبَلْنَا فِيْهَا ۭ وَاِنَّا لَصٰدِقُوْنَ ۝٨٢ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ

چه مونږ راغلو په هغې کښې | او بیشکه مونږ | رښتینی یُو | (یعقوب) دوئیل | (نا) بلکه | ښائسته کړے دے | تاسو د پاره

چه مونږ ورسره (په ملګرتیا کښې) راغلی یُو او مونږ بالکل رښتینی یُو. یعقوب علیه السلام دوئیل نا بلکه دا خو تاسو ته

اَنْفُسُكُمْ اَمْرًا ۭ فَصَبْرٌ جَمِيْلٌ ۭ عَسَى اللّٰهُ اَنْ يَّاْتِيَنِيْ بِهِمْ جَمِيْعًا ۭ

زړهٔ نو ستاسو | یو کار | پس (هم) صبر ډیر ښهٔ دے | اُمید دے | چه الله به | را ولی ما ته | د دی ټول

خپلو نفسونو یوه خبره ښائسته کړے ده نو هم صبر ډیر ښهٔ دے، کیدے شی چه الله تعالیٰ دا ټول ما ته واپس راولی

اِنَّهٗ هُوَ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ ۝٨٣ وَتَوَلّٰى عَنْهُمْ وَقَالَ يٰٓاَسَفٰى عَلٰى يُوْسُفَ

بیشکه هم هغه | پوهه | د حکمت خاوند دے | او مخ ئے واړولو | له دوی نه | او وئے وئیل | هائے افسوس! | په یوسف باندې

هغه په هر څهٔ پوهه د حکمت خاوند دے او یعقوب د هغوی نه مخ واړولو او وئے وئیل چه هائے افسوس! په یوسف

وَابْيَضَّتْ عَيْنٰهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيْمٌ ۝٨٤ قَالُوْا تَاللّٰهِ تَفْتَؤُا

او سپینې شوے | د دهٔ سترګې د دهٔ | له غم نه | او هغه | ډیر خفه دلګیر وو | دوئ دوئیل | قسم په الله | ته خو همیشه

باندې او د غم (په زړهٔ اړه) ئے سترګې سپینې شوے او هغه به خفه دلګیر (ناست) وو ځامنو ئے وویل د الله قسم ته به

تَذْكُرُ يُوْسُفَ حَتّٰى تَكُوْنَ حَرَضًا اَوْ تَكُوْنَ مِنَ الْهٰلِكِيْنَ ۝٨٥

یادوے | یوسف | تر دے چه | ته شې | بیمار | یا شې ته | له هلاکیدونکو نه

تل د یوسف په یاد کښې اخته یې، تر دے چه ځان به ورپسے رنځور کړے یا به هلاک او مړ شې.

قَالَ اِنَّمَآ اَشْكُوْا بَثِّيْ وَحُزْنِيْٓ اِلَى اللّٰهِ وَاَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ

دهٔ ووئیل | بیشکه چه | زهٔ بیانوم | خپل خفګان | او خپل غم | الله ته | او زهٔ پوهیږم | د الله د طرف نه

هغهٔ ووئیل چه زهٔ خو صرف د الله تعالیٰ په دربار کښې خپله بے قراری او خپل غم بیانوم او زهٔ د الله تعالیٰ د طرف نه په هغو

مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٨٦﴾ يٰبَنِيَّ اذْهَبُوْا فَتَحَسَّسُوْا مِنْ يُّوْسُفَ وَاَخِيْهِ

په هغه څه چه تاسو نه پوهیږئ | آے زما ځامنو! | لاړ شئ | پس لټون وکړئ | د یوسف | او د ده د ورور

خبره پوهیږم چه تاسو پرې نه پوهیږئ ۔ اے زما ځامنو! ځئ لاړ شئ او د یوسف او د هغهٔ د ورور (بنیامین) لټون

وَلَا تَايْـَٔسُوْا مِنْ رَّوْحِ اللّٰهِ ؕ اِنَّهٗ لَا يَايْـَٔسُ مِنْ رَّوْحِ اللّٰهِ اِلَّا

او مهٔ نا اُمیده کیږئ | د الله د رحمت نه | بیشکه چه نهٔ نا اُمیده کیږی | د الله د رحمت نه | مگر

وکړئ او د الله تعالیٰ د رحمت نه مهٔ مایوسه کیږئ ، د الله تعالیٰ د رحمت نه خو صرف کافران خلق

الْقَوْمُ الْكٰفِرُوْنَ ﴿٨٧﴾ فَلَمَّا دَخَلُوْا عَلَيْهِ قَالُوْا يٰۤاَيُّهَا الْعَزِيْزُ

قوم | د کافرانو | بیا هر کله چه دوی داخل شول | د هغه په وړاندې | نو وے ویل | اے عزیزه!

مایوسه کیږی ۔ بیا چه هغوئ یوسف علیه السلام ته ورغلل نو وے ویل چه اے عزیزه! موږ ته او زموږ

مَسَّنَا وَاَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضَاعَةٍ مُّزْجٰىةٍ فَاَوْفِ لَنَا

رسیدلے دے موږ ته | او زموږ د کور خلقو ته | تکلیف | او موږ راوړے ده | سرمایه | معمولی | پس پوره راکړه | موږ ته

د کور خلقو ته ډیر تکلیف رسیدلے دے او موږ څهٔ لږ شان معمولی سرمایه راوړے ده نو موږ له (د غلې) پوره

الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا ؕ اِنَّ اللّٰهَ يَجْزِی الْمُتَصَدِّقِيْنَ ﴿٨٨﴾ قَالَ

پیمانه (غله) | او خیرات وکړه | په موږ ده | بیشکه الله | جزا ورکوی | خیرات ورکوونکو ته | ده وویل

پیمانه راکړه او په موږ خیرات وکړه ، بیشکه الله تعالیٰ صدقه ورکوونکو ته جزا ورکوی ۔ یوسف علیه السلام

هَلْ عَلِمْتُمْ مَّا فَعَلْتُمْ بِيُوْسُفَ وَاَخِيْهِ اِذْ اَنْتُمْ جٰهِلُوْنَ ﴿٨٩﴾

آیا تاسو ته معلومه ده؟ | څهٔ چه | وکړل تاسو | یوسف ؑ | او د ده د ورور سره | هر کله چه تاسو | ناپوهه یئ ۔

تپوس وکړو آیا تاسو ته معلومه ده چه د ناپوهئ په زمانه کښې تاسو یوسف ؑ او د دهٔ د ورور سره څهٔ سلوک کړے دو

قَالُوْۤا ءَاِنَّكَ لَاَنْتَ يُوْسُفُ ؕ قَالَ اَنَا يُوْسُفُ وَهٰذَاۤ اَخِيْ

دوی ووئیل | آیا بیشکه ته | هم ته یئے | یوسف | دهٔ ووئیل | (هو!) هم زهٔ یوسف یم | او دا زما ورور دے

هغوئ ووئیل آیا هم تهٔ یوسف ؑ یئے ؟ دهٔ ووئیل هو! هم زهٔ یوسف ؑ یم ، او دا زما ورور دے

قَدْ مَنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا ؕ اِنَّهٗ مَنْ يَّتَّقِ وَيَصْبِرْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ

احسان کړے دے | الله | په موږ باندې | بیشکه | څوک چه پرهیزگاری کوی | او صبر کوی | نو بیشکه الله | نهٔ ضائع کوی

په موږ باندې الله تعالیٰ احسان کړے دے ، یقیناً څوک چه (د الله) نه ویریږی او صبر کوی ، نو بیشکه الله تعالیٰ د (داسې)

اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٩٠﴾ قَالُوْا تَاللّٰهِ لَقَدْ اٰثَرَكَ اللّٰهُ عَلَيْنَا

اجر | د نیکانو | دوئ ووئیل | قسم په الله | بیشکه فضیلت ورکړے دے تا ته | الله | په موږ باندې

نیکانو خلقو اجر نهٔ ضائع کوی ۔ هغوئ ووئیل د الله قسم! الله تعالیٰ تا له په موږ باندې فضیلت درکړے دے

وَاِنْ كُنَّا لَخٰطِـِٕيْنَ ﴿٩١﴾ قَالَ لَا تَثْرِيْبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ ؕ يَغْفِرُ اللّٰهُ لَكُمْ

او هم موږ خطا کار وو | دهٔ ووئیل | هیڅ الزام نشته | په تاسو | نن ورځ | معاف دې کړی الله | تاسو

او بیشکه هم موږ خطا کار وو ۔ یوسف علیه السلام ورته ووئیل نن په تاسو هیڅ الزام نشته الله تعالیٰ دې تاسو معاف کړی

وَهُوَ اَرْحَمُ الرّٰحِمِيْنَ ﴿٩٢﴾ اِذْهَبُوْا بِقَمِيْصِيْ هٰذَا فَاَلْقُوْهُ عَلٰى وَجْهِ

او هغه | د ټولو نه زیات رحم کوونکے دے | یوسئ | زما قمیص | دا | پس ور واچوئ دا | په مخ

او هغه د ټولو نه زیات مهربانه دے . (دس) تاسو دا زما قمیص یوسئ ، نو زما د پلار په مخ ئے

اَبِيْ يَاْتِ بَصِيْرًا ۚ وَاْتُوْنِيْ بِاَهْلِكُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا

د پلار زما | هغه به شي | بینا | او راولئ ماله | خپل کور والا | ټول | او هرکله چه

واچوئ د هغه سترگے به روښانه شي او ماله خپل ټول خاندان دلته راولئ ، او هرکله چه

فَصَلَتِ الْعِيْرُ قَالَ اَبُوْهُمْ اِنِّيْ لَاَجِدُ رِيْحَ يُوْسُفَ لَوْلَآ اَنْ تُفَنِّدُوْنِ ﴿٩٤﴾

روانه شوه | قافله | نو وویل | د دوی پلار | بیشکه زه بیاموم | بوئیں | د یوسف | که تاسو م بے وقوفه بولئ

قافله روانه شوه نو هغوی پلار وویل چه د یوسف بوئیں راباندے ولگیدو خو هسے نه چه تاسو ما ته لیونے ووایئ

قَالُوْا تَاللّٰهِ اِنَّكَ لَفِيْ ضَلٰلِكَ الْقَدِيْمِ ﴿٩٥﴾ فَلَمَّآ اَنْ جَآءَ الْبَشِيْرُ

هغوی وویل | د الله قسم | بیشکه ته | په خپله پخوانئ خطایئ کښے یئے | بیاهرکله | چه راغے | زیرے ورکوونکے

هغوی وویل د الله قسم بیشکه ته په خپل پخوانی وهم کښے یئے . بیا چه زیرے ورکوونکے راغے ،

اَلْقٰىهُ عَلٰى وَجْهِهٖ فَارْتَدَّ بَصِيْرًا ۚ قَالَ اَلَمْ اَقُلْ لَّكُمْ ۚ

نو واچولو ده (قمیص) | په مخ د ده | نو شو لو دے | بینا | وئے وئیل | آیا ما نه وو وئیلی | تاسو ته

او هغه قمیص ئے د هغه په مخ واچولو نو بیا ئے سترگے روښانه شولے . یعقوب علیه السلام دوئیل آیا ما تاسو ته نه وو وئیل

اِنِّيْٓ اَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٩٦﴾ قَالُوْا يٰٓاَبَانَا اسْتَغْفِرْ

بیشکه زه | پوهیږم | د الله د طرف نه | په هغه څه | چه تاسو پرے نه پوهیږئ | دوی وویل | اے زمونږ پلاره ! | بخښنه وغواړه

بیشکه ما ته د الله د طرف نه هغه خبرے معلومے دی چه تاسو ته نه دی معلومے . هغوی ووئیل اے بابا ! مونږ خطا کار

لَنَا ذُنُوْبَنَآ اِنَّا كُنَّا خٰطِـِٕيْنَ ﴿٩٧﴾ قَالَ سَوْفَ اَسْتَغْفِرُ لَكُمْ

مونږ د پاره | زمونږ د گناهونو | بیشکه مونږه وو | گناهگاران | ده وئیل | زر به | زه بخښنه وغواړم | تاسو د پاره

یو ، مونږ د پاره زمونږ د گناهونو بخښنه وغواړه ، وئے فرمائیل ، ډیر زر به د خپل رب نه تاسو د پاره بخښنه

رَبِّيْ ۭ اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿٩٨﴾ فَلَمَّا دَخَلُوْا عَلٰى يُوْسُفَ اٰوٰٓى

د خپل رب نه | بیشکه هغه | بخښونکے | مهربان دے | بیا هرکله | چه دوی داخل شول | په یوسف | نو ځائے ورکړو ده

وغواړم ، بیشکه هغه بخښونکے رحم کوونکے دے ، بیا چه دوئ ټول یوسف له ورسیدل نو هغه مور او پلار

اِلَيْهِ اَبَوَيْهِ وَقَالَ ادْخُلُوْا مِصْرَ اِنْ شَآءَ اللّٰهُ اٰمِنِيْنَ ﴿٩٩﴾ وَرَفَعَ

خپل ځان سره | خپل مور پلار ته | او وئے وئیل | داخل شئ | په مصر کښے | که چیرے الله د غوښتل | په امن سره | او اوچت کښینول

ځان سره کښینول او وئے وئیل ټول په مصر کښے داخل شئ که الله تعالیٰ ته منظوره وی نو په امن به وسیږئ او خپل

اَبَوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوْا لَهٗ سُجَّدًا ۚ وَقَالَ يٰٓاَبَتِ

خپل مور او پلار | په تخت باندے | او پریوتل دوی | د ده په وړاندے | په سجده | او ده وئیل | اے زما پلاره !

مور پلار ئے په شاهی تخت باندے کښینول او ټول یوسف ته په سجده پریوتل . او یوسف وئیل اے زما پلاره !

هٰذَا تَأْوِيلُ رُءْيَايَ مِن قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا ۖ

دا دے | تعبیر | زما د خوب | له دے نه وړاندې | بیشکه کړو دا | زما رب | رښتیا

دا زما د خوب تعبیر دے چه ما وړاندې لیدلے وو، هغه (خوب) زما رب رښتیا کړو، او

وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُم مِّنَ الْبَدْوِ

او هغهٔ احسان وکړو | په ما | هر کله چه زهٔ ئے را وویستلم | له قید خانې نه | او راوئے وستلئ تاسو | له صحرا نه

ما سره ئے (دا خو صره) احسان وکړو چه د جیل نه ئے را وویستلم او تاسو ټول ئے د کلی نه (د لته) راوستئ

مِن بَعْدِ أَن نَّزَغَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي ۚ إِنَّ رَبِّي

پس له هغه نه چه | فساد واچولو | شیطان | په مینځ زما | او په مینځ زما د ورونړو کښې | بیشکه | زما رب

پس له دے نه چه شیطان زما او زما د ورونړو په مینځ کښې فساد اچولے وو، بیشکه زما رب

لَطِيفٌ لِّمَا يَشَاءُ ۚ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾ رَبِّ

ښهٔ تدبیر کونکے دے | چا د پاره چه | هغه وغواړی | بیشکه هغه | پوهه | خاوند د حکمت دے | اے زما ربه!

چه څهٔ غواړی نو هغه له مزیدار تدبیر وکړی هغه په هر څهٔ پوهه د حکمت خاوند دے، اے زما ربه!

قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِن تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ۚ

تا راکړله ماته | بادشاهی | او تا وښودلو ماته | تعبیر | د خوبونو

تا ماله حکومت هم راکړو، او د خوبونو د تعبیر علم دے راکړو.

فَاطِرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنتَ وَلِيِّي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۖ

اے پیدا کونکیه! | د آسمانونو | او د زمکے | هم تهٔ زما کارساز یئے | په دنیا کښې | او آخرت (کښې)

اے د آسمانونو او د زمکے خالقه! تهٔ په دنیا او په آخرت دواړو کښې زما کارساز یئے

تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿١٠١﴾ ذَٰلِكَ مِنْ أَنبَاءِ

ما اوچت کړه (له دنیا نه) | فرمانبردار | او ما شامل کړه | په نیکانو کښې | دا خبرونه دی

ما د دنیا نه د فرمانبردارۍ په حالت کښې اوچت کړے او د نیکانو په ټولی کښې م شامل کړے! دا د غیبو خبرونه

الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۖ وَمَا كُنتَ لَدَيْهِمْ

د غیبو | (چه) وحی کوو مونږ د دے | ستا طرف ته | او نهٔ وے تهٔ | د دوی سره

دی چه تا ته ئے مونږ د وحی په ذریعه درلیږو او تهٔ هغه وخت د هغوئ سره موجود نهٔ وے

إِذْ أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ

هر کله چه دوی جمع کړو (پوخ کړو) | خپل کار | او دوی | بد تدبیر کونو | او نهٔ دی اکثر خلق

کله چه هغوئ په خپله اراده باندې اتفاق کړے وو او سازشونه ئے تیارول. او (په دوئ کښې) اکثر خلق

وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۚ

اګر که تهٔ وغواړے | ایمان راوړونکی | او تهٔ غواړے تهٔ له دوی نه | په دے (تبلیغ) | څهٔ اجر

ایمان نهٔ راوړی اګر که ډیر ستا زړهٔ غواړی. او تهٔ د دوئ نه په دے تبلیغ باندې څهٔ اجر نهٔ غواړے

عٓ ۱۱

إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿١٠٤﴾ وَكَاَيِّنْ مِّنْ اٰيَةٍ

نه دے دا | مگر نصیحت | دټولو جهانونو دپاره | او ډیرې | نخښې دي

دا (قرآن) خو دَ ټول مخلوق دَ پاره عام نصیحت دے . او په آسمانونو او په زمکه کښې ډیرې

فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَمُرُّوْنَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا

په آسمانونو کښې | او زمکه (کښې) | چه تیریږي دوی | په هغې | او | دوی | له هغې نه

ویرے نخښې پرتے دي چه دوی پرے (هر وخت) تیریږي ، او دوی دَ هغې نه مخ ونه

مُعْرِضُوْنَ ﴿١٠٥﴾ وَمَا يُؤْمِنُ اَكْثَرُهُمْ بِاللّٰهِ اِلَّا وَهُمْ

مخ اړونکي دي | او ایمان نه راوړي | اکثر له دوی نه | په الله باندې | مگر | دوی

اړولې دي . او په دوی کښې اکثر په الله تعالیٰ ایمان نه راوړي او بیا شرک هم

مُّشْرِكُوْنَ ﴿١٠٦﴾ اَفَاَمِنُوْا اَنْ تَاْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ

هم مشرکان دي . | پس آیا دوی بے ویرے شول | (له دے نه) چه راشي په دوی | راخورېدونکے (آفت)

کوي . آیا دا خلق دَ دے خبرے نه بے غمه شوي دي چه دَ الله تعالیٰ دَ طرف نه پرے دَ عذ(اب)

مِّنْ عَذَابِ اللّٰهِ اَوْ تَاْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿١٠٧﴾

دَ الله دَ عذاب نه | یا راشي په دوی | قیامت | ناګهانه | او دوی ته خبر هم نه وي .

څه داسے آفت راپریوزي چه په دوی خورشي یا ناګهانه پرے قیامت راشي او دوی ترے نه خبر قدر له هم نه وي

قُلْ هٰذِهٖ سَبِيْلِيْٓ اَدْعُوْٓا اِلَى اللّٰهِ ۣقف عَلٰى بَصِيْرَةٍ

ووایه | دا | زما لاره ده | زۀ رابلم | دَ الله طرف ته | په ښکاره دلیل یم

(له پیغمبره!) ورته ووایه دا زما لاره ده چه زۀ خلق الله تعالیٰ ته رابلم ، زۀ هم خپله لار په سمه ربړا

اَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِيْ ۭ وَسُبْحٰنَ اللّٰهِ وَمَآ اَنَا مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿١٠٨﴾ قلے

زۀ | او هغه (هم) چا چه زما پیروي وکړه | او الله پاک دے | او نه یم زۀ | له مشرکانو نه

باندې څرګندو ویم او زما ملګري (هم) او الله پاک دے او زما دَ مشرکانو سره هیڅ واسطه نشته

وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ اِلَّا رِجَالًا نُّوْحِيْٓ اِلَيْهِمْ

او نه دي لیږلي موږ | له تانه دمخه | مگر | سړي | چه موږ وحې رالیږله | هغوی ته

او موږ چه له تانه وړاندې دَ (مختلفو کلو خلقو ته څوک لیږلي وو نو هم سړي مو لیږلي وو ، کومو طرف ته چه به

مِّنْ اَهْلِ الْقُرٰى ۭ اَفَلَمْ يَسِيْرُوْا فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوْا

دَ کلو له اوسیدونکو نه | پس آیا نه دي ګرځیدلي دوی | په زمکه کښې | چه کتلے ئې

موږ وحې لیږله ، نو آیا دا خلق په دنیا کښې ګرځي راګرځي نه چه کتلے ئې وے

كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۭ وَلَدَارُ الْاٰخِرَةِ

چه څنګه شو | انجام | دَ هغه خلقو | چه وړاندې له دوی نه وو | او یقیناً کور دَ آخرت

چه کوم خلق له دوی نه وړاندې تیر شوي دي دَ هغوی څه انجام شوے وو ، او البته دَ آخرت کور

وقف النبي صلى الله عليه وسلم

خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ اتَّقَوْا ؕ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿۱۰۹﴾ حَتّٰٓى اِذَا اسْتَيْـَٔسَ

بهتر دے | دَ هغوی دَ پاره | کوم چه پرهیز وکړو | پس آیا تاسو عقل نه لرئ | تر دے چه | هر کله | نا اُمیده شول

هغو خلقو دَ پاره بهتر دے کوم چه پرهیزګار دی پس آیا تاسو نه پوهیږئ ، تر دے چه کله پیغمبران مایوسه شول

الرُّسُلُ وَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ قَدْ كُذِبُوْا جَآءَهُمْ نَصْرُنَا ۙ

پیغمبران | او دوی ګمان وکړو | چه دوی | دروغژن کړے شوی دی | نو راغے دوی ته | زمونږ مدد

او دَ دوی ګمان شو چه (ادس) دوی دروغژن کړے شوی دی نو دوی ته زمونږ مدد راورسیدو

فَنُجِّيَ مَنْ نَّشَآءُ ؕ وَلَا يُرَدُّ بَاْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِيْنَ ﴿۱۱۰﴾

پس خلاص کړے شو | هغه چا ته چه | مونږ غوښتل | او نه شی لرے کیدلے | زمونږ عذاب | دَ مجرمانو خلقو نه

نو کوم چه مونږ غوښتل هغه بچ کړے شول ، او زمونږ عذاب دَ مجرمانو نه نه پسته کیږی۔

لَقَدْ كَانَ فِيْ قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِّاُولِي الْاَلْبَابِ ؕ مَا كَانَ

یقیناً دے | دَ هغوی په قصو کښے | عبرت | دَ عقل مندانو دَ پاره | نه دے (قرآن)

بیشکه دَ هغوی په قصو کښے پوهه خلقو له لوئے عبرت دے ۔ دا (قرآن) دَ

حَدِيْثًا يُّفْتَرٰى وَلٰكِنْ تَصْدِيْقَ الَّذِيْ بَيْنَ يَدَيْهِ

خبره | دَ دروغو جوړه شوے | او | لیکن | تصدیق دے | دَ هغه څه چه | له دے نه وړاندې دی

دروغو جوړ (کلام) نه دے ، بلکه دَ هغه (کتاب) تصدیق کوی چه وړاندې ترے نه راغلے دے۔

وَتَفْصِيْلَ كُلِّ شَيْءٍ وَّهُدًى وَّرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿۱۱۱﴾

او تفصیل | دَ هر څیز | او هدایت | او رحمت دے | دَ هغو خلقو دَ پاره | چه ایمان راوړی

او دَ هر (مذهبی) څیز تفصیل بنائی ، او مؤمنانو له هدایت او رحمت دے ۔

سُوْرَةُ الرَّعْدِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ ثَلٰثٌ وَّ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | اَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّسِتُّ رُكُوْعَاتٍ

سورة رعد په مدینه کښے نازل شوه او په | (شروع کوم) دَ الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | دے کښے ۴۳ آیتونه او ۶ رکوعګانې دی

دَ الله په نوم شروع کوم چه لوئے مهربان (او) ډیر زیات دَ رحم خاوند دے

الٓمّٓرٰ ۚ تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ ؕ وَالَّذِيْٓ اُنْزِلَ اِلَيْكَ

الف لام میم را | دا | آیتونه دی | دَ کتاب | او هغه څه چه | نازل شوی دی | ستا طرف ته

الف لام میم را ۔ دا (دَ قرآن) دَ کتاب آیتونه دی ، او ستا دَ رب له طرف نه څه چه په تا نازل کړے شوی

مِنْ رَّبِّكَ الْحَقُّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿۱﴾

ستا دَ رب له طرف نه | حق دی | لیکن | اکثر خلق | ایمان نه راوړی

دی ، هغه (بالکل) رښتیا دی ، مګر اکثر خلق ایمان نه راوړی ۔

اَللّٰهُ الَّذِيْ رَفَعَ السَّمٰوٰتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ اسْتَوٰى

الله هغه دے | چه اُوچت ئے کړل | آسمانونه | بے ستنو | چه تاسو ئے وینئ | بیا | ئے قرار ونیوو

الله تعالیٰ هغه (پاک) ذات دے چه آسمانونه ئے بغیر ستنو اُوچت کړی (لکه چه) تاسو ئے وینئ ، بیا په عرش (دَ حکومت)

عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۖ كُلٌّ يَّجْرِيْ

په عرش | او په کار ئې ولګول | نمر | او سپوږمۍ | هر يو روان دے

قائم دے ، او نمر او سپوږمۍ ئې په کار لګولې دي، او هر يو په مقرر

لِاَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ يُدَبِّرُ الْاَمْرَ يُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لَعَلَّكُمْ

مقرره موده د پاره | هغه انتظام کوي | د کار | هغه په تفصيل سره بيانوي | نخښې | چه تاسو

وخت پورې روان دے، هم هغه د هرے خبرے انتظام کوي ، هغه خپلې نخښې په تفصيل سره بيانوي چه

بِلِقَآءِ رَبِّكُمْ تُوْقِنُوْنَ ۝٢ وَهُوَ الَّذِيْ مَدَّ الْاَرْضَ

په ملاقات | د رب خپل | يقين وکړئ | او هم هغه دے چا چه | وغوړوله | زمکه

تاسو د خپل رب په وړاندې د حاضريدو يقين وکړئ او الله تعالیٰ هغه ذات دے چه زمکه ئې خوره کړے ده

وَجَعَلَ فِيْهَا رَوَاسِيَ وَاَنْهٰرًا ۖ وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ

او جوړ ئې کړل | په دے کښې | غرونه | او نهرونه | او له هر قسمه | ميوو نه ئې

او په دے کښې ئې غرونه او دريابونه جوړ کړي دي. او په دے کښې ئې د هر قسم ميوو

جَعَلَ فِيْهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشِي الَّيْلَ النَّهَارَ ۖ

پيدا کړے | په زمکه کښې | جوړے | دوه دوه | پټوي | شپه | په ورځ سره

جوړې جوړې پيدا کړي دي ، او هغه شپه د ورځې په رڼا سره پټوي

اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ ۝٣ وَفِي الْاَرْضِ

بيشکه | په دے کښې | نخښې دي | هغو خلقو د پاره | چه فکر کوي | او په زمکه کښې

په دے خبرو کښې د فکر کوونکو خلقو د پاره نخښې پرتې دي او په زمکه کښې مختلف

قِطَعٌ مُّتَجٰوِرٰتٌ وَّجَنّٰتٌ مِّنْ اَعْنَابٍ وَّزَرْعٌ وَّنَخِيْلٌ

(د وير قسمه) ټوټے دي | د يو بل سره اښتے | او باغونه دي | د انګورو | او پټي دي | او قجورے دي

ټکړے دي چه يو بل سره ملاؤ دي او د انګورو باغونه دي او پټي دي او قجورے دي

صِنْوَانٌ وَّغَيْرُ صِنْوَانٍ يُّسْقٰى بِمَآءٍ وَّاحِدٍ ۙ وَنُفَضِّلُ

بناخونو والا | او بغير بناخونو والا | اوبه کولے شي | هم يو (قسم) اوبو نه | او مونږ فضيلت ورکوو

د ځنو ډير بناخونه وي او ځنې د يو تنے ، ټول په يو قسم اوبو باندې خړوبيږي ، خو بيا هم مونږه يو د

بَعْضَهَا عَلٰى بَعْضٍ فِي الْاُكُلِ ۖ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ

ځنو له | په ځنو باندې | په خوراک کښې | بيشکه | په دے کښې | نخښې دي

بل نه په خوراک کښې غوره پيدا کړي دي ، بيشکه په دے ټولو خبرو کښې نخښې پرتې دي هغو

لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ۝٤ وَاِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ

هغو خلقو د پاره | چه عقل لري | او که چرے | ته تعجب کوے | پس عجيبه ده | خبره د دوی

خلقو د پاره چه عقل نه کار اخلي. او که ته تعجب کوے نو د تعجب جوګه خو د دوی دا وينا ده

ءَاِذَا كُنَّا تُرٰبًا ءَاِنَّا لَفِيْ خَلْقٍ جَدِيْدٍ ۬ؕ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

ايا كله چه شو موږ خاوره | ايا موږ به | پيدا كيږو | بيا د سره | هم دا خلق دي | كوم چه | انكار وكړو

چه هركله مونږ مړه شو او خاورے شو نو لا بيا به د نوي سره پيدا كيږو ، دا هغه خلق دي چه د خپل رب نه منكر دي

بِرَبِّهِمْ ۚ وَاُولٰٓئِكَ الْاَغْلٰلُ فِيْٓ اَعْنَاقِهِمْ ۚ وَاُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ ۚ

د خپل رب | او هم دا خلق دي | چه طوقونه به وي | د دوي په غړونو كښې | او دوي دي | خاوندان | د اور

او د دوي په غړونو كښې به طوقونه زورند پراته وي ، او هم دغه خلق دوزخيان دي

هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ⑤ وَيَسْتَعْجِلُوْنَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ

دوي به | په هغې كښې | هميشه وي | او دوي په تلوار غواړي له تا نه | بدي | وړاندې

چه هميشه به پكښې (لوغړي) پراته وي ۰ او دوي په تا تلوار كوي چه مصيبت د د عافيت نه وړاندې

الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثُلٰتُ ؕ وَاِنَّ رَبَّكَ

له ښيګړې نه | او بيشكه تير شوي دي | وړاندې له دوي نه | عذابونه | او بيشكه | ستا رب

راشي ، حال دا دے چه د دوي نه وړاندې ډير عذابونه تير شوي دي ، او بيشكه ستا رب د دے

لَذُوْ مَغْفِرَةٍ لِّلنَّاسِ عَلٰى ظُلْمِهِمْ ۚ وَاِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيْدُ

لوئ معافي كوونكے دے | د خلقو | باوجود د دوي د ظلم | او بيشكه | ستا رب | سخت

خلقو د زياتي كولو باوجود ،بخښونكے دے ، او بيشكه ستا رب سخت سزا وركوونكے

الْعِقَابِ ⑥ وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ

عذاب وركوونكے دے | او وائي | كافران خلق | چه ولے نازله نه شوه | په دهٔ باندې

دے۔ او دا كافران وائي چه د دهٔ د رب له طرف نه په دهٔ باندې څه نخښه

اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ ؕ اِنَّمَآ اَنْتَ مُنْذِرٌ وَّ لِكُلِّ قَوْمٍ

څه نخښه | د دهٔ د رب له طرف نه | بيشكه چه ته | ويرونكے يې | او | هر يو قوم د پاره

ولے نازله نه شوه ، (اے پيغمبره!) ته خو صرف (د بدو نتيجونه) ويرونكے يې او د هر قوم د پاره يو

ع ۱

هَادٍ ⑦ اَللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ اُنْثٰى وَمَا

يو لاره ښودونكے دے | الله | پوهيږي | په هغه څه | چه په خيټه كښې ئے لري | هر يوه ښځه | او څه چه

رهنما دے ۰ الله تعالی ښه پيژني څه چه د يوے ښځے په خيټه كښې پراته دي ، او څه چه (د ښځو)

تَغِيْضُ الْاَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ ؕ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهٗ بِمِقْدَارٍ ⑧

كموي | رحمونه | او څه چه زياتيږي | او هر يو څيز | د هغهٔ سره | په اندازه دے

په رحم كښې (د ښځې د پيدا ويښت په حقله) كمے زياتے كيږي او دا هر څيز د هغهٔ په نزد په يوه مقرره اندازه كيږي

عٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيْرُ الْمُتَعَالِ ⑨ سَوَآءٌ مِّنْكُمْ

هغه پوهه دے | په پټو | او په ښكاره ؤ | د ټولو نه لوئے دے | خاوند د اوچته مرتبے دے | برابر دي | له تاسو نه

هغه په پټو او په ښكاره ؤ (څيزونو) باندې ښهٔ عالم دے ، ډير لوئے دے ،عاليشان دے (د هغهٔ په علم كښې) برابر دي كهٔ

مَّنْ اَسَرَّ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهٖ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍۢ بِالَّيْلِ

څوک چه | پټوي | خبره | او څوک چه | په اوچت آواز وائي دا | او څوک چه | پټ دے | په شپه کښے

څوک خبره پټه کړي ، او که څرګنده کړي ، او که څوک د شپے (په تیاره کښے) پټ شي او که د

وَسَارِبٌۢ بِالنَّهَارِ ⑩ لَهٗ مُعَقِّبٰتٌ مِّنْۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهٖ

او (څوک چه) روان دے | د ورځے | د هغهٔ | پهرے دار دي | د ده (بنده) نه وړاندې | او د ده نه وروستو

ورځے (څرګند) ګرځي راګرځي ، هر یو له دپاره وار په وار راتلونکي (فرښتے) مقرر دي وړاندې هم او وروستو هم

يَحْفَظُوْنَهٗ مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ ؕ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ

هغوی د ده حفاظت کوي | د الله په حکم سره | بیشکه الله | نهٔ بدلوي | حالت د یو قوم

چه د الله تعالیٰ په حکم د هغهٔ حفاظت کوي ، بیشکه الله تعالیٰ د یو قوم (ښهٔ) حالت نهٔ بدلوي

حَتّٰى يُغَيِّرُوْا مَا بِاَنْفُسِهِمْ ؕ وَاِذَآ اَرَادَ اللّٰهُ بِقَوْمٍ

تر دے چه | بدل کړي دوی | هغه څه چه | د دوی په زړونو کښے دي (خپل حالت) | او هر کله چه | اراده وکړي | الله | یو قوم ته

تر څو چه هغوی په خپل ځان کښے (په عمل) تبدیلي پیدا نهٔ کړي او هر کله چه الله تعالیٰ په یو قوم باندې د مصیبت

سُوْٓءًا فَلَا مَرَدَّ لَهٗ ۚ وَمَا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ وَّالٍ ⑪

د بدۍ | نو هیڅوک واپس کولے نهٔ شي هغه | او نشته دے د دوی | د هغهٔ نه سیوا | هیڅ مددګار

(راوستو) اراده وکړي نو هیڅوک ئے واپس کولے نهٔ شي او نهٔ بل څوک د هغهٔ نه پرته د هغوی مدد کولے شي.

هُوَ الَّذِيْ يُرِيْكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَّطَمَعًا وَّ يُنْشِئُ

هم هغه دے چه | ښائي تاسو ته | بریښنا | د یاره د ویرے | او اُمید ورکولو | او | اوچتوي

الله تعالیٰ هغه ذات دے چه تاسو ته د بجلۍ برق ښائي چه د ویرے او اُمید دواړو ذریعه ده او د اوبو نه ډک دروند

السَّحَابَ الثِّقَالَ ⑫ وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهٖ وَالْمَلٰٓئِكَةُ

وریځے | درنے | او پاکي بیانوي | رعد | د هغهٔ تعریف سره | او فرښتے (هم)

درنے وریځے راخیژوي او رعد (ګړګوړے) په تعریف سره د هغهٔ پاکي بیانوي او فرښتے هم د هغهٔ د رعب

مِنْ خِيْفَتِهٖ ۚ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيْبُ بِهَا مَنْ يَّشَآءُ

د هغهٔ د ویرے نه | او هغه رالیږي | تندر | بیا راغورځوي هغه | په چا چه هغه وغواړي

نه (رپیږي او د هغهٔ پاکي بیانوي) او هغه تندر رالیږي نو چه په چا غواړي په هغه ئے راغورځوي

وَهُمْ يُجَادِلُوْنَ فِي اللّٰهِ ۚ وَهُوَ شَدِيْدُ الْمِحَالِ ⑬ؕ

او دوی | جګړے کوي | د الله په حقله | او هغه | سخت | نیولو کښے دے

او (بیا هم څوک چه) دوی د الله په حقله جګړے کوي ، حال دا چه هغه د لوئے طاقت خاوند دے.

لَهٗ دَعْوَةُ الْحَقِّ ؕ وَالَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ لَا يَسْتَجِيْبُوْنَ لَهُمْ

هم د هغهٔ | بلنه | رښتینے ده | او کوم چه | دوی بلي | د هغهٔ نه سیوا | هغوی جواب نهٔ ورکوي | دوی ته

هم د هغهٔ بلنه برحق ده - او څوک چه د هغهٔ نه بغیر نور خلق بلي نو هغوی ورته هیڅ جواب ورکولے

بِشَیْءٍ اِلَّا كَبَاسِطِ كَفَّیْهِ اِلَى الْمَآءِ لِیَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ

دَ هیڅ څیز | مګر | لکه چه (څوک) خواره کړی خپل دواړه لاسونه | دَ اوبو طرف ته | چه ورسیږی | دَ دهٔ خُلې ته | او نهٔ دی هغه

نهٔ شی ، مګر دَ هغه بنده په شان چه خپل دواړه لاسونه اوبو ته وُغزوی چه دَ دهٔ خُلې ته راورسیږی حال دا چه هغه

بِبَالِغِهٖ ؕ وَمَا دُعَآءُ الْكٰفِرِیْنَ اِلَّا فِیْ ضَلٰلٍ (١٤) وَلِلّٰهِ یَسْجُدُ

دهٔ ته رسیدونکی | او نهٔ دهٔ | بلنه | دَ کافرانو | مګر په ګمراهئ کښې (بې اثره) | او الله ته | سجده کوی

چرې هم دهٔ ته نهٔ شی راسیدلے او دَ کافرانو بلنه خو بې اثره او ضائع ده ، او څوک چه په اسمانونو کښې او زمکه کښې

مَنْ فِی السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ طَوْعًا وَّكَرْهًا وَّظِلٰلُهُمْ بِالْغُدُوِّ

هر هغه څوک | چه په اسمانونو کښې | او زمکه کښې دی | په خوښه | او په ناخوښه | او سورې دَ دوی | دَ صبا

دی په خوښه یا په ناخوښه هم الله تعالیٰ ته سجده کوی او دَ هغوئ ټول سورې هم سحر او ماښام

وَالْاٰصَالِ (١٥) السجدة قُلْ مَنْ رَّبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ قُلِ

او دَ ماښام (په وخت) | ووایه | څوک دے | رب | دَ آسمانونو | او دَ زمکے | ووایه

ورته سجده کوی . (اے نبی !) تپوس ترے نه وکړه چه دَ آسمانونو او دَ زمکے رب څوک دے ؟ ته وَرته ووایه چه

اللّٰهُ ؕ قُلْ اَفَاتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُوْنِهٖۤ اَوْلِیَآءَ لَا یَمْلِكُوْنَ

الله دے | ووایه | آیا تاسو نیولی دی | بې له هغهٔ نه | دوستان | هغوی اختیار نهٔ لری

صرف الله دے . ورته ووایه چه آیا تاسو دَ هغهٔ نه بغیر نور داسے مدد ګاران ځان له نیولی دی چه هغوئ دَ خپل ځان

لِاَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَّلَا ضَرًّا ؕ قُلْ هَلْ یَسْتَوِی الْاَعْمٰى

دَ خپل ځان دَ پاره | دَ فائدے | او نهٔ دَ نقصان | ووایه | آیا | برابر دے | ړوند

دَ پاره دَ نفع او ضرر اختیار هم نهٔ لری ، ورته ووایه چه آیا ړوند او دَ سترګو خاوند چرے برابریګی

وَالْبَصِیْرُ ۙ۬ اَمْ هَلْ تَسْتَوِی الظُّلُمٰتُ وَالنُّوْرُ ۚ۬ اَمْ جَعَلُوْا

او بینا ؟ | یا | آیا | برابر دی | تیارهٔ | او رڼرا | یا دوی جوړوی

شی ؟ یا تیارهٔ او رڼرا چرے یو برابر کیدے شی ؟ یا دوئ الله تعالیٰ له

لِلّٰهِ شُرَكَآءَ خَلَقُوْا كَخَلْقِهٖ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَیْهِمْ ؕ

الله دَ پاره | (داسے) شریکان | چه هغوی پیدا کړی دی | په شان دَ پیدا کولو دَ هغهٔ | پس ګډوډ شوے دے پیدا ښت | په دوی

داسے شریکان راپیدا کړی دی چه دَ الله دَ مخلوق غوندې مخلوق ئے پیدا کړے وی چه دوئ ته دَ پیدا ښت په حقله شک پیدا

قُلِ اللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَیْءٍ وَّهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ (١٦) اَنْزَلَ

ووایه | الله | پیدا کوونکے دے | دَ هر څیز | او هغه | یو دے | غالب دے | هغهٔ راوُورولے

شوے دے ورته ووایه چه الله تعالیٰ دَ هر څیز خالق دے او هغه یو دے (او) په ټولو غالب دے ، هغهٔ دَ بره نه

مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَسَالَتْ اَوْدِیَةٌۢ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ

له اسمان نه | اوبهٔ | بیا را وُبهیدل | خوړونه | په خپله اندازه | بیا اوچت کړو

اوبهٔ راوُورولے ، چه دَ هغې په اندازه خوړونه راوُبهیدل ، نو دغه سیلاب

السجدة ٣

السَّيْلُ زَبَدًا رَّابِيًا ۚ وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ

سیلاب | زګ | د پاسه راتلونکی | او له هغه څه نه | چه ګرموی ئے دوی | په هغې باندې | په اور کښے

په سر باندې زګونه راوخستل ، او هغه چه دوی په اور کښے ګرموی

ابْتِغَاءَ حِلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِّثْلُهُ ۚ كَذَٰلِكَ يَضْرِبُ

د پاره د غوښتلو | د ګاڼې | یا د سامان | زګ دے | په شان د دے | دغه شان | بیانوی

د ګاڼو یا د لوښو جوړولو د پاره په هغې باندې هم د غسے زګونه راخیژی. دغه شان الله تعالیٰ د حق او

اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ ۚ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً ۖ

الله | حق | او باطل | لیکن کوم | زګ چه دے | هغه لاړ شی | اوچ شی

د باطل مثالونه بیانوی . نو زګونه خو اوچ شی هسے بیکاره لاړ شی

وَأَمَّا مَا يَنفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ ۚ كَذَٰلِكَ

او هغه څه چه | فائده ورکوی | خلقو ته | هغه پاتے شی | په زمکه کښے | دغه شان

او کوم څیز چه خلقو ته فائده ورکوی نو هغه په دنیا کښے باقی پاتے شی ، الله تعالیٰ هم دغه

يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ ﴿١٧﴾ لِلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمُ الْحُسْنَىٰ ۚ

بیانوی | الله | مثالونه | هغه خلقو د پاره | چه حکم ئے ومنلو | د خپل رب | بهتری ده

شان مثالونه بیان فرمائی چا چه د خپل رب خبره ومنله هغوی له ښه بدله (جنت) ده.

وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُم مَّا فِي الْأَرْضِ

او کوم خلقو چه | حکم ونه منلو | د هغه | که چرے وی | د هغوی | هغه څه | چه په زمکه کښے دی

او چا چه د هغه خبره ونه منله که هغوی سره د دنیا ټول څیزونه هم وی او دومره نور ورسره

جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ ۚ أُولَٰئِكَ لَهُمْ سُوءُ

ټول | او په شان د دے (نور هم وی) | د هغه سره | هغه به خپله بدله کښے ورکول د خوارۍ | هغه | هم دا خلق دی | کوم بدو چه به | بد

نو هم وی نو هغوی به ئے په فدیه کښے ورکولو ته تیار شی د هغوی حساب به ډیر سخت

الْحِسَابِ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ ۖ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٨﴾ أَفَمَن يَعْلَمُ أَنَّمَا

حساب وی | او ځائے د دوی | دوزخ دے | او (هغه) بد | ځائے دے | پس آیا هغه کس | چه پوهیږی | چه څه

وی او د هغوی ټیکاڼه به دوزخ وی او هغه ډیر خراب ځائے دے ، آیا څوک چه دا یقین لری

أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ ۚ إِنَّمَا

نازل شوی دی | تا ته | ستا د رب له طرف نه | هغه حق دی | په شان د هغه چا دے | چه ړوند وی | بیشکه چه

چه په تا باندې د خپل رب د طرف نه کوم (کتاب) راغلے هغه حق دے د هغه چا په شان کیدے شی څوک چه ړوند وی؟

يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿١٩﴾ الَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنقُضُونَ

نصیحت قبلوی | عقل مند خلق | کوم خلق چه | پوره کوی | وعده د الله | او هغوی نه ماتوی

نصیحت خو بس د پوهے خاوندان قبلوی ، څوک چه د الله تعالیٰ سره کړے وعده په ځائے کوی او هغه وعده

وقف النبی صلی الله علیه وسلم

الْمِيْثَاقَ ۝۲۰ وَ الَّذِيْنَ يَصِلُوْنَ مَآ اَمَرَاللّٰهُ بِهٖٓ اَنْ يُّوْصَلَ

چه پیوند کړی | د هغې | د الله | چه حکم کړے | هغه څه | پیوند کوی | هغه خلق چه | او | وعده

نهٔ ماتوی. او څوک چه هغه (رشتې) پالی د کوم د پاله چه الله تعالیٰ حکم کړے دے او

وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُوْنَ سُوْٓءَ الْحِسَابِ ۝۲۱ وَالَّذِيْنَ

او کوم خلق چه | حساب نه | د بد | او ویریږی | له رب خپل نه | او هغوی ویریږی

د خپل رب نه ویریږی او د سخت حساب کتاب نه ویریږی ، او څوک چه د خپل

صَبَرُوا ابْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْفَقُوْا

او خرڅ کوی | مونځ | او هغوی قائموی | د رب خپل | د رضا | په غوښتلو | صبر وکړو

رب د رضا منډې په تلاش کښې مضبوط لګیا دی او مونځونه کوی ، او زمونږ د

مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ سِرًّا وَّعَلَانِيَةً وَّيَدْرَءُوْنَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ

بدی | په نیکئ سره | او دفع کوی | او په ښکاره | په پټه | چه ورکړی دی مونږ دوی ته | له هغه څه نه

ورکړی رزق نه (د نیکئ په لاره کښې) په پټه او په ښکاره خرڅ کوی او د نیکیو په ذریعه بدی ختموی

اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ۝۲۲ جَنّٰتُ عَدْنٍ يَّدْخُلُوْنَهَا

دوی به په کښې داخلیږی | د همیشه اوسیدلو | باغونه دی | کور (دے) | د آخرت | چه دوی د پاره | هم دا خلق دی

هم دا هغه خلق دی کوم د پاره چه د آخرت کور دے ، یعنی د همیشه اوسیدو باغونه دی په کوم کښې چه به

وَمَنْ صَلَحَ مِنْ اٰبَآئِهِمْ وَاَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيّٰتِهِمْ وَالْمَلٰٓئِكَةُ

او فرښتے به | او له اولاد د دوی نه | او له ښځو د دوی | له پلارانو د دوی نه | نیکان وی | او څوک چه

دوی په خپله او د دوی پلار نیکهٔ او د دوی په ښځو او اولاد کښے چه څوک نیک وی داخلیږی . او فرښتے به

يَدْخُلُوْنَ عَلَيْهِمْ مِّنْ كُلِّ بَابٍ ۝۲۳ سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ

تاسو صبر وکړو | ځکه چه | په تاسو | (وائی به) سلام دے | له هر یو دروازے نه | په دوی باندې | داخلیږی

ورته د هر یوے دروازے نه ځی له راځی (ورته به وائی) چه سلامت وسئ ځکه چه تاسو به صبر کولو نو

فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ۝۲۴ وَالَّذِيْنَ يَنْقُضُوْنَ عَهْدَ اللّٰهِ

نو ډیر ښهٔ دے | د آخرت | کور | او کوم خلق چه | ماتوی | وعده | د الله

په دے جهان کښے مو انجام ښهٔ شو ، او څوک چه د الله تعالیٰ سره کړے وعده د پخولو نه پس

مِنْۢ بَعْدِ مِيْثَاقِهٖ وَيَقْطَعُوْنَ مَآ اَمَرَ اللّٰهُ بِهٖٓ اَنْ يُّوْصَلَ

چه پیوند کړے شی | چه | د هغې | الله | چه حکم کړے دے | او دوی پریکوی | د دے د پخولو نه پس

بیا ماتوی ، او د کومے (رشتې) چه الله تعالیٰ د پالنے حکم ورکړے دے هغه نهٔ پالی

وَيُفْسِدُوْنَ فِي الْاَرْضِ ۙ اُولٰٓئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ

او دوی د پاره | لعنت دے | چه دوی د پاره | هم دا خلق دی | په زمکه کښې | او دوی فساد کوی

او په ملک کښے فساد جوړوی ، او په دا سے خلقو به لعنت وریږی او د دے خلقو

سُوْٓءُ الدَّارِ ﴿٢٥﴾ اَللّٰهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيَقْدِرُ ؕ

خراب | کور دے | الله | فراخه کوی | رزق | چا دَ پاره چه | هغه وغواړی | او تنګوی (رکوی)

انجام په خراب وی. الله تعالیٰ چه چاله وغواړی نو روزی ورله فراخه کړی او چاله چه وغواړی (نو روزی ورله) تنګه کړی

وَفَرِحُوْا بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ؕ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فِى الْاٰخِرَةِ

او دوی خوشحاله ګ | په ژوند | دَ دُنیا | او نهٔ دے | ژوند | دَ دنیا | دَ آخرت په مقابله کښے

او دوی دَ دنیا په ژوند خوشحالیږی ، او دَ دُنیا ژوند دَ آخرت په مقابله کښے (احستل) ډیره حقیره (ناوانی)

اِلَّا مَتَاعٌ ﴿٢٦﴾ وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ ع ۹

مګر | سامان لږ | او وائی | کوم خلق چه | کافران دی | چه ولے نازله نهٔ شوه | په دهٔ باندې

سودا ده. او کافران وائی چه ولے په دهٔ باندې دَ خپل رب له طرف نه راځوئ

اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ ؕ قُلْ اِنَّ اللّٰهَ يُضِلُّ مَنْ يَّشَآءُ

نخښه | دَ دهٔ دَ رب دَ طرف نه | ووایه | بیشکه | الله | ګمراه کوی | چا لره | چه وغواړی

(یا کلی) معجزه رانغله ؟ ورته ووایه چه الله تعالیٰ دَ چا په حتله وغواړی نو ګمراه ئے کړی

وَيَهْدِيْٓ اِلَيْهِ مَنْ اَنَابَ ﴿٢٧﴾ اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَتَطْمَئِنُّ

او | لاره ښائی | خپل طرف ته | هغه چا ته | چه رجوع وکړی | هغه خلق چه | ایمان راوړی | او اطمینان مومی

او هغه چا ته سمه لار ښائی چه رجوع ورته وکړی ، یعنی څوک چه ایمان راوړی او دَ الله تعالیٰ

قُلُوْبُهُمْ بِذِكْرِ اللّٰهِ ؕ اَلَا بِذِكْرِ اللّٰهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوْبُ ﴿٢٨﴾ اَلَّذِيْنَ

زړونه دَ هغوئ | په ذکر دَ الله سره | یاد ساته ! | هم په ذکر دَ الله سره | آرام نیسی | زړونه | هغه خلق چه

په ذکر مطمئن شی ، واوره ! چه دَ الله تعالیٰ په ذکر سره زړونه تسلی کیږی ، چا چه

اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ طُوْبٰى لَهُمْ وَحُسْنُ مَاٰبٍ ﴿٢٩﴾

ایمان ئے راوړو | او عملونه ئے وکړل | نیک | خوشحالی ده | هغوی دَ پاره | او ښه | ټیکاؤ ځای ده .

ایمان راوړو او نیک کارونه ئے وکړل ، هغوئ له خوشحالی ده او ښائسته انجام دے .

كَذٰلِكَ اَرْسَلْنٰكَ فِىْٓ اُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَآ اُمَمٌ

دغه شان | مونږ راولیږلے ته | (دا سے) اُمت کښے | چه تیرشوی دی | له دے نه وړاندې | (ډیر) اُمتونه

دغه شان مونږ ته په یو داسے اُمت کښے رالیږلے یئے چه له دے نه وړاندې هم ډیر امتونه تیرشوی دی

لِّتَتْلُوَاۡ عَلَيْهِمُ الَّذِىْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُوْنَ

چه ته ئے ولولے | دوی ته | هغه څه چه | مونږ ئے وحی کړے ده | ستا طرف ته | او دوی | انکار کوی

چه ته ورته هغه (کتاب) واوروے چه مونږ درته رالیږلے دے حو حال دا دے چه هغوئ هغه

بِالرَّحْمٰنِ ؕ قُلْ هُوَ رَبِّىْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۚ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ

دَ رحمٰن | ووایه | هم هغه دے | زما رب | نشته بل څوک معبود | سیوا دَ هغهٔ نه | هم په هغهٔ | ما توکل وکړو

دَ رحمٰن نه انکار کوی ، ورته ووایه چه هم هغه زما رب دے ، بے دَ هغهٔ نه بل معبود نشته ، په هغهٔ مې توکل دے .

وَإِلَيْهِ مَتَابِ ﴿۳۰﴾ وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ

او هم ده ته طرفته | زما رجوع ده | او که چرې وې | يو قرآن | چه روان لې شوې | په (ذريعه د) دې | غرونه

او هغه ته به واپس ځم. او که يو قرآن داسې راغلې وې چه په هغې غرونه اړولې شي

أَوْ قُطِّعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كُلِّمَ بِهِ الْمَوْتَىٰ ۗ بَلْ لِلَّهِ

يا شليدلې | په دې سره | زمکه | يا خبرې کولې | په دې سره | مړو | بلکه | الله دپاره دې

يا پرې زمکې ټکړې ټکړې کيګ شي، يا د دې په ذريعه مړو خبرې کولې (بيا به هم دوى ايمان نه راوړو)

الْأَمْرُ جَمِيعًا ۗ أَفَلَمْ يَيْأَسِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ

کار | ټول | آيا نه ده شوې تسلي | مؤمنانو ته | که چرې غوښتې | الله

بلکه ټول کارونه د الله په اختيار کښې دي، او س هم د مسلمانانو په دې خبره تسلي نه ده شوې چه که الله تعالى غوښتې

لَهَدَى النَّاسَ جَمِيعًا ۗ وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُمْ

نو هدايت به کولې | خلقو | ټولو ته | او هميشه | کوم خلق چه | کافران دي | دوى ته به رسيږي

نو ټولو خلقو ته به يې هدايت کړې وو. او دا کافران به هميشه په داسې حالت کښې پراته وي چه د خپلو

بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِنْ دَارِهِمْ حَتَّىٰ يَأْتِيَ

د دوى د عملونو په بدله کښې | سخت مصيبت | يا به راښکته کيږي | نژدې | د دوى د کور | تر دې چه | راشي

ګناهونو په وجه به پرې څه نا څه آفت راځي يا به د دوى په خوا وشا نازلېږي ، تر دې چه د الله تعالى

وَعْدُ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿۳۱﴾ وَلَقَدِ

وعده | د الله | بيشکه | الله | خلاف نه کوي | له وعدې نه | او بيشکه

د وعدې پوره کيدو وخت راشي. بيشکه الله تعالى د خپلې وعدې نه خلاف نه کوي ، او له تا نه وړاندې

اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَأَمْلَيْتُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا

ټوقې شوې وې | پيغمبرانو پورې | له تا نه مخکښې | پس ما مهلت ورکړو | هغو خلقو ته | چه کافران وو

هم په پيغمبرانو پورې ملنډې شوې دي ، خو ما (اول) کافرانو ته مهلت ورکړو

ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ ۖ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿۳۲﴾ أَفَمَنْ هُوَ قَائِمٌ

بيا | ما ونيول دوى | نو څنګه | وو | زما عذاب | پس آيا کوم (الله) | چه هغه نګران دې

نو بيا مې راګېر کړل ، نو (ته وګوره چه) زما سزا څومره سخته وه • پس آيا کوم الله چه د هر سړي د ټولو

عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ ۗ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلْ

په هر نفس باندې | څه چه هغه ګټلې دي | او جوړ کړي دي دوى | الله دپاره | شريکان | ووايه

عملونو نګران دې (هغه د بتانو په شان کيدې شي) او دوى د (داسې) الله شريکان جوړ کړي دي. ورته ووايه

سَمُّوهُمْ ۚ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بِظَاهِرٍ

واخلئ نامې د دوى | يا تاسو ښايئ هغه ته | هغه څه | چه د هغه په علم کښې نشته | په زمکه کښې | يا کوئ سرسرې

چه د هغوى صفتونه خو (لږ) را ورزئ آيا تاسو الله تعالى ته داسې (نا آشنا) څيزونه خبروئ چه په ټوله دنيا کښې د هغه په علم کښې

مِّنَ الْقَوْلِ ؕ بَلْ زُيِّنَ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مَكْرُهُمْ وَصُدُّوْا

خبره | بلکه | ښائسته کړے شو | کافرانو دَ پاره | دَ دوی فریب | او منع کړے شول

نښته کړه تاهغوئ تش په خُلهٔ (ستا معبودان) دی بلکه کومو خلقو چه کفر وکړو هغوئ دَ پاره دَهغوئ مکر ښائسته کړے شو دے او هغوئ

عَنِ السَّبِيْلِ ؕ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ هَادٍ ﴿۳۳﴾

(دَ حق) لارے نه | او چا لره چه | ګمراه کړی | الله | نو نشته | دهٔ دَ پاره | څوک لاره ښودونکے.

لارے (دَ هدایت) نه منع کړے شوی دی او څوک چه الله تعالیٰ ګمراه کړی هغه ته هیڅوک په لاره کولے نهٔ شی

لَهُمْ عَذَابٌ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَشَقُّ ۚ

دوئ دَ پاره | عذاب دے | په ژوند کښے | دَ دُنیا | او خامخا عذاب | دَ آخرت | ډیر سخت دے

هغوئ دَ پاره دَ دنیا په ژوند کښے عذاب دے او دَ آخرت عذاب خو ډیر سخت دے.

وَمَا لَهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ وَّاقٍ ﴿۳۴﴾ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِىْ وُعِدَ

او نشته دے | دوی دَ پاره | دَ الله نه | څوک بچ کونکے | مثال | دَ هغه جنت | دَ کوم چه | وعده شوے ده

او هیڅوک دوئ دَ الله تعالیٰ (دَ عذاب) نه بچ کولے نهٔ شی، دَ کوم جنت چه پرهیزګارو خلقو سره وعده شوے

الْمُتَّقُوْنَ ؕ تَجْرِىْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ؕ اُكُلُهَا دَآئِمٌ

پرهیزګارانو سره | بهیږی به | لاندې دَ هغې نه | نهرونه | میوے دَ هغې | همیشه دی

ده، دَ هغې کیفیت دا دے چه لاندې به ترے نهرونه بهیږی، دَ هغې میوے او دَ هغې سورے به

وَّظِلُّهَا ؕ تِلْكَ عُقْبَى الَّذِيْنَ اتَّقَوْا ۖ وَّعُقْبَى الْكٰفِرِيْنَ

او دَ هغې سورے هم | دا دے | انجام | دَ هغه خلقو | چه پرهیزګاری | او انجام | دَ کافرانو

تل عمری قائم وی، دغه دَ پرهیزګارو انجام دے، او دَ کافرانو انجام (دَ دوزخ) اور

النَّارُ ﴿۳۵﴾ وَالَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَفْرَحُوْنَ بِمَآ

دوزخ دے | او هغه خلق | چه ورکړے دے مونږ هغوئ ته | کتاب | دوی خوشحالیږی | په هغه څهٔ

دے. او هغه خلق کوم له چه مونږ کتاب ورکړے دے هغوئ په تا باندې په نازلیدونکی (کلام)

اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمِنَ الْاَحْزَابِ مَنْ يُّنْكِرُ بَعْضَهٗ ؕ

چه نازل لے شی | ستا طرف ته (قرآن) | او بعضې قومونه | هغه دی چه انکار کوی | دَ دے (قرآن) دَ څو حصو

خوشحالیږی او دَ هغوئ په مختلفو ټولو کښے داسے کسان هم شته چه دَ دے دَ څو حصو نه انکار کوی

قُلْ اِنَّمَآ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ وَلَآ اُشْرِكَ بِهٖ ؕ اِلَيْهِ

ووایه | بیشکه چه | ما ته حکم شوے دے | چه زهٔ عبادت وکړم | دَ الله | او شریک ورنهٔ نیسم | دَ هغهٔ سره | هم دَ هغهٔ طرف ته

ورته ووایه چه ما ته خو بس دا حکم شوے دے چه دَ الله تعالیٰ عبادت وکړم او هیڅوک ورسره شریک نهٔ کړم، زهٔ دَ

اَدْعُوْا وَاِلَيْهِ مَاٰبِ ﴿۳۶﴾ وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا ؕ

زهٔ بلنه کوم | او هم دَ هغهٔ طرف ته | (ماله) واپس کیدل دی | او هم دغه شان | نازل کړو مونږ دا | حکم | په عربئ کښے

هغهٔ طرف ته بلنه کوم او هم هغهٔ ته به واپس کیږم. او هم دغه شان مونږ دا (کتاب) دَ یو صفا حکم په طور نازل کړو

وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ اَهْوَآءَهُمْ بَعْدَ مَا جَآءَكَ مِنَ الْعِلْمِ ۙ

اوكه چرې	تا پيروي وكړه	دَ دوي دَ خواهشاتو	پس له هغې نه	چه راغلے دے تاته	له علم نه

اوكه تا دَ دے (رسم) علم دَ راتلو نه پس هم دَ هغوئ په خواهشاتو پسے لاړے نو

مَا لَكَ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا وَاقٍ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا رُسُلًا

نه به وي تا دَ پاره	دَ الله په مقابله كښې	څوك مدد ګار	او نه څوك بچ كوونكے	او بيشكه	رالیږلي وو مونږ	پيغمبران

دَ الله تعالىٰ په مقابله كښې به دِ نه څوك مددګار پيدا شي او نه بچ كوونكے ۔ او له تا نه وړاندې هم مونږ ډير پيغمبران

مِّنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ اَزْوَاجًا وَّذُرِّيَّةً ؕ وَمَا كَانَ لِرَسُوْلٍ

له تا نه وړاندې (هم)	او وركړے وُ مونږ	هغوئ ته	ښځې	او اولاد (هم)	او نه وو (اختيار)	يو پيغمبر ته

ليږلي دي او هغوئ له مو ښځې او اولاد وركړي دي ، او هيڅ يو پيغمبر دَ الله تعالىٰ

اَنْ يَّاْتِيَ بِاٰيَةٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ؕ لِكُلِّ اَجَلٍ كِتَابٌ ﴿٣٨﴾

چه راوړے وے	څه نخښه	بغير	دَ حكم	دَ الله نه	هر يو	وخت	(حكم دے) ليكلے شوے

دَ حكم نه بغير يو آيت (قدرله) هم نه شي راوړے ، دَ هر يو زمانے يو (خپل) كتاب دے

يَمْحُوا اللّٰهُ مَا يَشَآءُ وَيُثْبِتُ ۖۚ وَعِنْدَهٗۤ اُمُّ الْكِتٰبِ ﴿٣٩﴾

لرے كوي	الله	څه چه غواړي	او باقي ساتي (څه چه غواړي)	او هغه سره	اصل	كتاب دے ۔

الله تعالىٰ چه كوم حكم غواړي هغه لرے كوي او چه كوم غواړي هغه باقي ساتي او اصل كتاب خو صرف هغه سره دے

وَاِنْ مَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِيْ نَعِدُهُمْ اَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ

اوكه چرې	وښايو مونږ تاته	وعده چه كوو مونږ دوي سره	هغه څه چه	څه	يا وفات دركړو مونږ تاته

او مونږ چه دوئ سره (دَ عذاب) كومه وعده كوو كه دَ هغې يوه برخه تاته وښايو ، يا تا له وفات دركړو

فَاِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلٰغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿٤٠﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا

پس بيشكه	چه په تا باندې	پيغام رسول دي	او په مونږ باندې	حساب اخستل	آيا نه دي ليدلي دوي	چه مونږ

نو ستا كار خو بس حكمونه رسول دي او زمونږ په ذمه حساب اخستل دي ، آيا دوئ نه ګوري چه مونږ

نَاْتِي الْاَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ اَطْرَافِهَا ؕ وَاللّٰهُ يَحْكُمُ

راوړاندې كيږو	زمكے ته	كموو دا	دَ دے له طرفونو نه	او الله	حكم كوي

په دے زمكه راوړاندې كيږو او دَ هغے غاړے نه ئے (په دوئ) رالنډوو او حكومت الله تعالىٰ كوي

لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهٖ ؕ وَهُوَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ ﴿٤١﴾ وَقَدْ مَكَرَ

څوك بندوونكے نه شي	دَ هغهٔ حكم	او هغه	ډير زر	حساب اخستونكے دے	او بيشكه فريب كړے وو

هيڅوك دَ هغهٔ حكم بندولے نه شي او هغه ډير زر حساب خلاصوي ، او له دوئ نه وړاندې هم

الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلّٰهِ الْمَكْرُ جَمِيْعًا ؕ يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ

هغه خلقو چه	له دوي نه وړاندې وو	نو ټول دَ الله دي	تدبيرونه	ټول	هغه پوهيږي	په هغه څه چه كوي

خلقو ډير ډير فريبونه كړي دو حال دا چه تدبيرونه خو ټول الله تعالىٰ سره پراته دي هغهٔ ته معلومه ده چه هر يو

ع ٥

كُلُّ نَفْسٍ ۗ وَسَيَعْلَمُ الْكُفَّرُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٤٢﴾ وَ

هر یو نفس | او ډیر ژر به معلومه شی | کافرانو ته | چه چا د پاره دے | د آخرت | کور | او

څه څه کاروونه کوی ، او کافرانو ته به ژر معلومه شی چه د آخرت انجام د چا (ښه) دے . او

يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا ۗ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ

وائی | هغه خلق | چه کافران دی | چه نه یې ته | پیغمبر | ووایه | کافی دے | الله

کافران وائی چه ته رسول نه یې ! ورته ووایه چه الله تعالیٰ

شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۙ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتٰبِ ﴿٤٣﴾ ع ٦ ١٢

ګواه | په مینځ زما | او په مینځ ستاسو کښے | او هغه څوک | چه د هغه سره | د کتاب علم دے

زما او ستاسو ترمینځه کافی ګواه دے او هغه څوک (ګواه دے) چاسره چه د (تیرو اسمانی) کتاب علم دے

سُوْرَةُ اِبْرٰهِيْمَ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ اثْنَتَانِ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | وَّخَمْسُوْنَ اٰيَةً وَّسَبْعُ رُكُوْعَاتٍ

سورة ابراهیم په مکه کښے نازل شوه او | (شروع) د الله په نوم سره چه لوئی مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښے ۵۲ آیتونه او ۷ رکوع گانے دی

شروع کوم د الله په نوم سره چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے .

الٓرٰ ۚ كِتٰبٌ اَنْزَلْنٰهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمٰتِ

الف لام را | (دا) کتاب دے | چه رالیږلے دے موږ | ستا طرف ته | چه ته وباسے | خلق | له تیارونه

الف لام را ـ دا یو کتاب دے کوم چه موږ ستا طرف ته (اے محمد) نازل کړے دے چه ته خلق (د کفر) د تیارونه وباسے

اِلَى النُّوْرِ ۙ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ اِلٰى صِرَاطِ الْعَزِيْزِ الْحَمِيْدِ ﴿١﴾

د رڼا طرف ته | په حکم | د رب د دوی | طرف د لارے | د غالب | ستائیلی شوی ته

او (د ایمان) رڼا ته ئے راولے د هغوی د رب په حکم سره د هغه خدائے لارے ته چه غالب او د تعریفونو لائق دے .

اللّٰهِ الَّذِيْ لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۗ وَ وَيْلٌ

الله | د کوم د پاره چه دی | څه چه په آسمانونو کښے دی | او څه چه په زمکه کښے دی | او | تباهی ده

هغه الله چه د آسمانونو او د زمکے هر څیز د هغه مال دے او کافرانو د

لِّلْكٰفِرِيْنَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيْدِ ﴿٢﴾ الَّذِيْنَ يَسْتَحِبُّوْنَ

کافرانو د پاره | له عذاب | سخت نه | کوم خلق چه | خوښوی

پاره د ډیر سخت عذاب بربادی ده ، یعنی هغه خلق چه د آخرت په مقابله

الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْاٰخِرَةِ وَيَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ

ژوندون | د دنیا | په آخرت باندے | او منع کوی (خلق) | د الله د لارے نه

کښے د دنیا ژوندون خوښوی او خلق د الله تعالیٰ د لارے نه منع کوی

وَيَبْغُوْنَهَا عِوَجًا ۗ اُولٰٓئِكَ فِيْ ضَلٰلٍ بَعِيْدٍ ﴿٣﴾

او لټوی په هغے کښے | عیبونه | هم دا خلق دی | په ګمراهئی کښے | د لرے

او په هغے کښے عیبونه لټوی ، دوی په ګمراهئی کښے تر لرے رسیدلی دی ،

وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهٖ

اونه دے | لیږلے موږ | هیڅ پیغمبر | مګر | په ژبه | د ده د قوم

او موږ چه هر کله یو رسول لیږلے دے نو هغه خپل قوم ته هم د هغوی په ژبه کښے پیغام رسولے دے۔

لِيُبَيِّنَ لَهُمْ ۭ فَيُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ يَّشَاۗءُ وَيَهْدِيْ

د پاره د دے چه بیان کړی | دوی ته پاره (حکمونه) | بیا ګمراه کوی | الله | هغه څوک چه وغواړی | او لارښونه کوی

چه ژموږ حکمونه ورته ښه ښکاره کړی بیا د چا په حقله چه الله غواړی نو ګمراه ئے کړی او د چا په حقله چه غواړی

مَنْ يَّشَاۗءُ ۭ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ۝۴ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا

هغه چا ته | چه وغواړی | او هغه | زبردست | د حکمت خاوند دے | او بیشکه | موږ ولیږلو

نو هغه ایت ورته وکړی ، او هغه غالب د حکمتونو خاوند دے او موږ موسیٰ (علیه السلام) د خپلو

مُوْسٰى بِاٰيٰتِنَآ اَنْ اَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمٰتِ

موسیٰ | په نخښو زموږ سره | چه راوباسه | خپل قوم | له تیارو نه

نخښو سره لیږلے وو چه خپل قوم د (جهالت د) تیارو نه راوباسه او (د علم) رڼا ته ئے

اِلَى النُّوْرِ ڏ وَذَكِّرْهُمْ بِاَيّٰىمِ اللّٰهِ ۭ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ

د رڼا طرف ته | او نصیحت وکړه دوی ته | په ورځو د الله | بیشکه | په دے کښے | نخښے دی

راوله ، او هغوی ته د الله تعالیٰ (عبرتناکے تاریخی) معاملے وریادے کړه ، په دے کښے د هر صبر کوونکی

لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُوْرٍ ۝۵ وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهِ

د پاره د هر | صبر کوونکی | شکر ګزار ته | او هر کله چه | وویل | موسیٰ | خپل قوم ته

شکر ایستونکی د پاره لوئے لوئے نخښے پرتے دی او هر کله چه موسیٰ علیه السلام خپل قوم ته وویل

اذْكُرُوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ اَنْجٰىكُمْ

یاد کړئ | نعمت | د الله | (چه) په تاسو (دے) | هر کله چه | هغه نجات درکړو تاسو ته

چه د الله تعالیٰ هغه مهربانیانے را یادے کړی کومے چه هغه په تاسو باندے کړے دی، کله چه هغه تاسو له د فرعون

مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَسُوْمُوْنَكُمْ سُوْۗءَ الْعَذَابِ وَيُذَبِّحُوْنَ اَبْنَاۗءَكُمْ

له قوم د فرعون نه | چه رسول به ئے دوی تاسو ته | خراب | عذاب | او ذبح به ئے | ځامن ستاسو

قوم نه نجات درکړو چه تاسو له به ئے سخت تکلیفونه درکول او ستاسو ځامن به ئے ذبح کول، او

وَيَسْتَحْيُوْنَ نِسَاۗءَكُمْ ۭ وَفِيْ ذٰلِكُمْ بَلَاۗءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيْمٌ ۝۶ۧ

او ژوندۍ به ئے پریښودے | لوڼه ستاسو | او په دے کښے ستاسو | ازمیښت وو | ستاسو د رب له طرف نه | ډیر لوئے

ستاسو لوڼه به ئے ژوندۍ پریښودلے او په دے کښے ستاسو د رب له طرف نه ډیر لوئے ازمیښت وو۔

وَاِذْ تَاَذَّنَ رَبُّكُمْ لَىِٕنْ شَكَرْتُمْ لَاَزِيْدَنَّكُمْ

او هر کله چه | اعلان وکړو | ستاسو رب | که چرے شکر وکړو تاسو | نو زه به زیات درکړم تاسو ته

او د یاد کړئ کله چه ستاسو رب تاسو له خبر درکړو چه که تاسو (زما) شکر باسئ نو زه به تاسو له ضرور نور (نعمتونه) درکړم

ع ١٤

وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ اِنَّ عَذَابِيْ لَشَدِيْدٌ ﴿۷﴾ وَقَالَ مُوْسٰٓى اِنْ تَكْفُرُوْٓا

او که چرې | تاسو ناشکري وکړه | نو بیشکه | زما عذاب | ډیر سخت دے | او ووئیل | موسیٰ | که چرے کافر شوئ

او که ناشکري کوئ نو زما عذاب ډیر سخت دے ۔ او موسیٰ علیه السلام ووئیل که تاسو انکار وکړئ

اَنْتُمْ وَمَنْ فِى الْاَرْضِ جَمِيْعًا ۙ فَاِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ حَمِيْدٌ ﴿۸﴾

تاسو | او هغه څوک چه | په زمکه کښے دي | ټول | نو بیشکه | الله | بے نیازه | ستائیلے شوے دے

او د زمکے په مخ اوسیدونکي ټول خلق د الله تعالیٰ نه منکر شي نو الله تعالیٰ (ترے نه) بے پروا او د تعریفونو لائق دے

اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَبَؤُا الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوْحٍ وَّعَادٍ

آیا نه دے راغلے تاسو ته | خبر | د هغه خلقو | چه له تاسو نه وړاندې وو | د قوم د نوح | او د عاد

آیا تاسو ته د مخکنو خلقو حالات نه دي رارسیدلي د نوح علیه السلام د قوم او د عاد او د ثمود او

وَثَمُوْدَ ۛ۬ وَالَّذِيْنَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ ۛؕ لَا يَعْلَمُهُمْ اِلَّا اللّٰهُ ؕ

مع

او د ثمود | او کوم خلق چه | پس له دوی نه وو | نه | پیژني دوی (هیڅوک) | سیوا | د الله نه

د هغو نورو قومونو چه د دوی نه وروستو راغلي وو؟ د هغوی شمیره بے د الله نه بل چا ته معلومه نه ده ۔

جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَرَدُّوْٓا اَيْدِيَهُمْ فِيْٓ اَفْوَاهِهِمْ

راغلل دوی ته | د دوی پیغمبران | په واضحو دلیلونو سره | پس ورکړل دوی | خپل لاسونه | د پیغمبرانو په خولو کښے

هغوی ته خپلو پیغمبرانو څرګند دلیلونه راوړے خو هغوی خپل لاسونه د هغو پیغمبرانو په خولو کښے ورکړل ۔

وَقَالُوْٓا اِنَّا كَفَرْنَا بِمَآ اُرْسِلْتُمْ بِهٖ وَاِنَّا لَفِيْ شَكٍّ مِّمَّا

او دوی ووئیل | مونږ انکار کوو | په هغه څه | چه تاسو رالیږلي شوي یئ په هغې | او بیشکه مونږ | په شک کښے یو | له هغه څه نه

او ورته ئے ووئیل چه مونږ ستاسو په ذریعه د رالیږلي شوو حکمونو نه انکار کوو او تاسو چه مونږ ته کوم بلنه راکوئ

تَدْعُوْنَنَآ اِلَيْهِ مُرِيْبٍ ﴿۹﴾ قَالَتْ رُسُلُهُمْ اَفِى اللّٰهِ شَكٌّ

چه بلئ تاسو مونږه | هغې ته | چه په ویره شک کښے دے | ووئیل | د دوی پیغمبرانو | آیا په الله کښے مو | شک دے

د هغې په حقله زمونږ (په زړونو کښے) شک او تردد دے ۔ د هغوی پیغمبرانو ورته ووئیل آیا تاسو د الله په حقله شک کوئ؟

فَاطِرِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ يَدْعُوْكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ

چه پیدا کوونکے دے | د آسمانونو | او | د زمکے | هغه رابلي تاسو | د دې دپاره چه وبخښي | تاسو ته څه

چه آسمانونه او زمکه ئے پیدا کړي دي ، هغه خو تاسو (توحید) ته رابلي چه ستاسو ګناهونه معاف

مِّنْ ذُنُوْبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى ؕ قَالُوْٓا اِنْ اَنْتُمْ

ګناهونه ستاسو | او هغه مهلت درکړي تاسو ته | تر موده | مقرر ے پورے | دوی ووئیل | نه یئ تاسو

کړي ، او تر یوے مقررے نیټے پورے مهلت درکړي ، هغوی ورته ووئیل چه تاسو خو زمونږ

اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا ؕ تُرِيْدُوْنَ اَنْ تَصُدُّوْنَا عَمَّا

مګر بنیادم | په شان زمونږ | تاسو غواړئ | چه مونږ منع کړئ | له هغه څه نه

غوندې بنیادم یئ ۔ تاسو خو بس دا غواړئ چه مونږ د هغو (معبودانو) نه منع کړئ چه زمونږ پلار نیکه

كَانَ يَعْبُدُ اٰبَآؤُنَا فَاْتُوْنَا بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ﴿١٠﴾ قَالَتْ

چه عبادت ئے کولو | زمونږ پلارانو نیکونو | پس راوړئ مونږ له | (څۀ) دلیل | ښکاره | ووئیل

به ئے عبادت کولو ، بیئه ده نو مونږ ته یو ه ښکاره معجزه راوړئ . پیغمبرانو دوئ ته ووئیل

لَهُمْ رُسُلُهُمْ اِنْ نَّحْنُ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ

دوی ته | پیغمبرانو د دوی | (چه) نه یُو مونږ | مگر | بنیادم | په شان ستاسو | او لیکن | الله

چه مونږ ته خو بیشکه چه هم ستاسو غوندې بنیادم یُو ، خو الله تعالیٰ چه په

يَمُنُّ عَلٰى مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ ؕ وَمَا كَانَ لَنَآ

احسان کوی | په چا چه غواړی | له خپلو بندګانو نه | او نۀ دی ممکن | مونږ د پاره

خپلو بندګانو کښې چه په چا وُغواړی نو په هغۀ احسان وکړی ، او دا زمونږ په وس کښې نۀ ده

اَنْ نَّاْتِيَكُمْ بِسُلْطٰنٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ؕ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ

چه مونږ راوړو تاسو ته | څۀ دلیل (معجزه) | مگر | په حکم | د الله | او (هم) په الله باندې | توکل پکار دے

چه مونږ تاسو ته د الله تعالیٰ د حکم نه بغیر څۀ معجزه وښایُو ، او مؤمنانو له پکار دی چه صرف په

الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿١١﴾ وَمَا لَنَآ اَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللّٰهِ وَقَدْ هَدٰىنَا

مؤمنانو له | او څۀ (عذر) دے مونږ د پاره | چه مونږ توکل ونۀ کړو | په الله باندې | او هغۀ ښودلی دی مونږ ته

الله باندې توکل وُساتی. او مونږ د وله په الله تعالیٰ باندې توکل وُنۀ کړو ، حال دا چه هغۀ مونږ ته

سُبُلَنَا ؕ وَلَنَصْبِرَنَّ عَلٰى مَآ اٰذَيْتُمُوْنَا ؕ وَعَلَى اللّٰهِ

لارے زمونږ | او مونږ به ضرور صبر کوو | په هغۀ څۀ | چه تکلیف راکوئ تاسو مونږ ته | او په الله باندې

زمونږ (د دین) طریقے وښودلے او تاسو چه مونږ له کوم تکلیف راکوئ ــــ مونږ به په هغې ضرور صبر کوو او هم په الله

فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُوْنَ ﴿١٢﴾ وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِرُسُلِهِمْ

توکل کول پکار دی | توکل کوونکو له | او ووئیل | هغو خلقو چه | کافران وو | خپلو پیغمبرانو ته

باندې توکل کوونکوله توکل کول پکار دی . او کومو خلقو چه د کفر لاره اختیار کړې وه هغوی خپلو پیغمبرانو ته

لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ اَرْضِنَآ اَوْ لَتَعُوْدُنَّ فِيْ مِلَّتِنَا ؕ

(چه) مونږ به ضرور وباسو تاسو | له خپلې زمکې نه | یا به خامخا راوګرځئ تاسو | زمونږ په دین کښې

ووئیل چه مونږ به تاسو ضرور د خپل ملک نه وُباسو یا به زمونږ مذهب ته بیا راواپس ګرځئ

فَاَوْحٰٓى اِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٣﴾

پس وحی وکړه | دوی ته | د دوی رب | چه مونږ به ضرور هلاک کړو | ظالمان

نو خپل رب هغوئ ته وحی وکړه چه مونږ به ضرور ظالمان تباه کوُو .

وَلَنُسْكِنَنَّكُمُ الْاَرْضَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ ؕ ذٰلِكَ لِمَنْ خَافَ

او مونږ به ضرور آباد کړو تاسو | په زمکه کښې | پس له دوی نه | دا د هغۀ د پاره ده | چه ویریږی

او تاسو به د هغوئ نه پس په دغه ملک کښې آباد وُو . دا (د انعام وعده) هر هغۀ چا سره ده چه د ما

ركوع ١٤

مَقَامِیْ وَخَافَ وَعِیْدِ ﴿١٤﴾ وَاسْتَفْتَحُوْا وَ خَابَ

له ودریدلو نه زما په وړاندې | او ویرېږي | زما (دَعذاب) دَ وعدې نه | او فتح وغوښتله دوی | او | نامراده شو

په وړاندې دَ اودریدلو نه او زما دَعذاب دَ وعدې نه ویرېږي او هغوی فیصله وغوښتله او هر یو سرکش ضدي

كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيْدٍ ﴿١٥﴾ مِّنْ وَّرَآئِهٖ جَهَنَّمُ وَيُسْقٰى مِنْ مَّآءٍ

هر یو سرکشه | ضدي | وروستو دَ هغهٔ نه | دوزخ دے | او په دهٔ به څښولے شي | اوبهٔ

بنده نامراده پاتے شو (او په قیامت کښې) دَ هغهٔ مخے ته دوزخ پروت دے او په هغهٔ به دَ ویې زوې اوبهٔ

صَدِيْدٍ ﴿١٦﴾ يَّتَجَرَّعُهٗ وَلَا يَكَادُ يُسِيْغُهٗ وَيَأْتِيْهِ الْمَوْتُ

دَ نوونو | چه ګوټ ګوټ به څښي هغه | او نزدې نه دهٔ چه تیر به کړے شي دَ حلق نه | او راځي به دهٔ ته | مرګ

اوبهٔ څښولے شي چه ګوټ ګوټ به ئے څښي او دَ ستوني نه به ئے بنکته کولے نهٔ شي او دَ هر ے غاړے نه به

مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَّمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ؕ وَمِنْ وَّرَآئِهٖ عَذَابٌ

له هر ځایه نه | او نهٔ به وي دے | مړکیدونکے | او وروستو دَ دهٔ به | عذاب وي

پرے مرګ راځي خو هغه به مړکیږي نه . او په یو پسے بل سخت عذاب ته به

غَلِيْظٌ ﴿١٧﴾ مَثَلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ اَعْمَالُهُمْ كَرَمَادِ

ډیر سخت | مثال | دَ هغو خلقو | کوم چه کفر دَ کړو | دَ خپل رب سره | عملونه دَ دوی | پهشان دَ ایرو دي

ورمخامخ کیږي، چا چه دَ خپل رب نه انکار کړے دے ، دَ هغوی دَ عملونو مثال دَ هغه ایرے پهشان دے

اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيْحُ فِيْ يَوْمٍ عَاصِفٍ ؕ لَا يَقْدِرُوْنَ مِمَّا

چه سخت راوالوزي په هغے | باد | په ورځ دَ سیلۍ | نهٔ به شي موندلے دوی | له هغو (عملونو) نه چه

چه دَ سیلۍ په ورځ ئے یو تیز او تند باد والوزوي ، څهٔ چه دوی کول په هغے کښے به په هیڅ

كَسَبُوْا عَلٰى شَيْءٍ ؕ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلٰلُ الْبَعِيْدُ ﴿١٨﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ

دوی کړي وي | هیڅ څیز | هم دا دے | ګمراهي | دَ لرے (سخته) | آیا تا نهٔ دي کتلي | چه | الله

قابو نهٔ شي موندلے ، هم دا هغه (ځرګنده) غټه ګمراهي ده ، آیا تا نهٔ دي لیدلي ؟ چه الله تعالیٰ

خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ ؕ اِنْ يَّشَاْ يُذْهِبْكُمْ وَيَاْتِ

پیدا کړل | آسمانونه | او زمکه | په حقه | که چرې هغه وغواړي | نو بو به ځي تاسو | او را به ولي

آسمانونه او زمکه په حقه پیدا کړي دي ، که هغه وغواړي نو تاسو به فنا کړي او بل نوے

بِخَلْقٍ جَدِيْدٍ ﴿١٩﴾ وَّمَا ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ بِعَزِيْزٍ ﴿٢٠﴾ وَبَرَزُوْا

مخلوق | نوے | او نهٔ دے دا | الله دَ پاره | څهٔ ګرانه | او حاضر به شي دوی

مخلوق به راولي ، او دا کار الله تعالیٰ ته هیڅ ګران نهٔ دے ، او دوی ټول به

لِلّٰهِ جَمِيْعًا فَقَالَ الضُّعَفٰٓؤُا لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا

الله ته | ټول | بیا وَ به وائي | کمزوري خلق | هغو خلقو ته چه | چه غټ ورېدے کوله

الله تعالیٰ ته مخامخ کیږي، نو (دَ دے دنیا) کمزوري خلق به (دَ دے دنیا) غټانو ته چې تیوس — وکړي چه

اِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ مُّغْنُوْنَ عَنَّا

بیشکه مونږ وو | ستاسو | تابع | پس آیا | تاسو | لرې کوونکي شئ | له مونږه

مونږ خو ستاسو (د حکم) تابع وو نو بیا آیا تاسو زمونږ نه د الله عذاب څهٔ قدرې

مِنْ عَذَابِ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ ۚ قَالُوْا لَوْ هَدٰىنَا اللّٰهُ لَهَدَيْنٰكُمْ ۚ

عذاب | د الله | څهٔ قدرې | دوی به ووائي | که چرې هدایت کړې وې مونږ ته الله | نو هرو مرو به کړې وو مونږ تاسو ته

کموئے شئ؟ هغوئ به ورته ووائي که الله مونږ ته هدایت کړے وے نو مونږ به تاسو هم

سَوَآءٌ عَلَيْنَآ اَجَزِعْنَآ اَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِيْصٍ ۲۱

برابره ده | په مونږ | که ناقلاره شو مونږ | یا | صبر وکړو مونږ | نشته دے مونږ د پاره | هیڅ خلاصے

کړے وو او س مونږ ټولو ته یو شان خبره ده که چغې وهو او که صبر کوو خو زمونږ خلاصے په هیڅ صورت کښې نشته

وَقَالَ الشَّيْطٰنُ لَمَّا قُضِيَ الْاَمْرُ اِنَّ اللّٰهَ وَعَدَكُمْ

او وبه وائي | شیطان | هر کله چه | فیصله وکړے شي | د کار | بیشکه الله | وعده کړے وه تاسو سره

او چه د ټولو کارونو فیصله وشي نو شیطان به ووائي چه بیشکه الله تعالیٰ تاسو سره رښتینې وعده

وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُّكُمْ فَاَخْلَفْتُكُمْ ۖ وَمَا كَانَ لِيَ عَلَيْكُمْ

وعده د رښتینې | او ما وعده کړے وه تاسو سره | بیا ما د هغې خلاف وکړو تاسو سره | او نهٔ وو | زما | په تاسو باندې

کړے وه، او ما هم در سره وعده کړے وه نو وعده خلافي مې وکړه او زما په تاسو څهٔ زور خو نهٔ

مِّنْ سُلْطٰنٍ اِلَّآ اَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِيْ ۚ فَلَا تَلُوْمُوْنِيْ وَلُوْمُوْٓا

څهٔ زور | مګر دا چه | ما راوبللئ تاسو | بیا تاسو زما خبره ومنله | پس مهٔ ملامته کوئ ما | او ملامته کړئ

چلیدو، خو ما تاسو ته بلنه وکړه او تاسو زما خبره ومنله نو اوس ما مهٔ ملامته کوئ بلکه خپل

اَنْفُسَكُمْ ۖ مَآ اَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَآ اَنْتُمْ بِمُصْرِخِيَّ ۖ اِنِّيْ

خپل ځانونه | نهٔ زهٔ | ستاسو فریاد آوریدونکے شم | او نهٔ ستاسو | زما فریاد آوریدونکي شئ | بیشکه زهٔ

ځان ملامته کړئ (نن) نهٔ زهٔ ستاسو فریاد آوریدے شم او نهٔ تاسو زما فریاد آوریدے شئ، نن زهٔ په خپله

كَفَرْتُ بِمَآ اَشْرَكْتُمُوْنِ مِنْ قَبْلُ ۗ اِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَهُمْ

انکار کوم | له هغه څهٔ نه | چه تاسو به شریکولم زهٔ | له دے نه وړاندې | بیشکه | ظالمان چه دي | د دوی د پاره

د هغې خبرے نه ورېزاره یم چه تاسو به غواړي خدائے سره شریک کړم. بیشکه دا ئے ظالمانو د پاره

عَذَابٌ اَلِيْمٌ ۲۲ وَاُدْخِلَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا

به عذاب وي | درد ناک | او داخل به کړے شي | هغه خلق چه | ایمان ئې راوړے دے | او عمل ئې کړے وي

درد ناک عذاب (مقرر) دے، او چا چه ایمان راوړے دے او نیک کارونه ئې کړي دي، هغوئ به

الصّٰلِحٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا

نیک | باغونو ته | چه بهیږي به | لاندې د هغې نه | نهرونه | دوی به همیشه وي | په هغې کښې

داسے باغونو ته داخلولے شي چه د هغې لاندې به نهرونه بهیږي، د خپل رب په حکم به هغوئ

بِاِذْنِ رَبِّهِمْ ؕ تَحِيَّتُهُمْ فِيْهَا سَلٰمٌ ﴿٢٣﴾ اَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ

په حکم | دَرب دَدوی | دَدوی (دَملاقات) دعا بهٔ وی | په هغے کښے | سلام | آیا تا نهٔ دی کتلی | چه څنګه | بیان کړو

په دے کښے همیشه وی، او هلته به دَهغوئی دَملاقات دُعا "سلام" وی، آیا تا ونهٔ لیدل چه الله تعالی

اللّٰهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ اَصْلُهَا ثَابِتٌ

الله | یو مثال | چه کلمے خبره | پاکیزه | په شان دَاونے | پاکیزے | چه جرړه دَهغے | مضبوطه وی

څنګه دَ پاکے کلمے مثال بیان کړے دے چه هغه دَیوے پاکے اونے په شان ده چه دَ هغے جرړه (په زمکه

وَّ فَرْعُهَا فِى السَّمَآءِ ﴿٢٤﴾ تُؤْتِىْٓ اُكُلَهَا كُلَّ حِيْنٍۭ بِاِذْنِ

او | ښاخ دَهغے | په آسمان کښے وی | ورکوی | خپله میوه | په هر یو | فصل کښے | په حکم

کښے) مضبوطه او ښاخ ئے په آسمان کښے دے، هغه دَخپل رب په حکم سره په هر فصل کښے خپله میوه

رَبِّهَا ؕ وَيَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ

دَرب خپل | او بیانوی | الله | مثالونه | خلقو دَپاره | چه دوی

ورکوی، او الله تعالی خلقو دَپاره مثالونه څکه بیانوی چه هغوئی تره نه

يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٢٥﴾ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيْثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيْثَةِ ِۨ اجْتُثَّتْ

نصیحت حاصل کړی | او مثال | دَخبرے ناپاکے | په شان دَاونے ناپاکے دے | چه راوبښکلے شی

سبق واخلی. او دَیوے ناپاکے خبرے مثال دَیوے ناپاکے اونے په شان دے چه دَزمکے له

مِنْ فَوْقِ الْاَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿٢٦﴾ يُثَبِّتُ اللّٰهُ

دَ زمکے له پاسه نه | نشته دے هغے له | څهٔ مضبوطی | مضبوط ساتی | الله

پاسه نه را وویستلے شی (او) هغے دَپاره هیڅ مضبوطیا نهٔ وی، الله تعالی مومنان دَدغے پخے خبرے

الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِى الْاٰخِرَةِ ۚ

هغه خلق چه ایمان راوړی | په خبرے | مضبوطے سره | په ژوندون دَدنیا کښے | او په آخرت کښے (هم)

(کلمه طیبے) په برکت سره دَ دنیا په ژوندون کښے او په آخرت کښے (هم) مضبوط ساتی

وَيُضِلُّ اللّٰهُ الظّٰلِمِيْنَ ۙ قف وَيَفْعَلُ اللّٰهُ مَا يَشَآءُ ﴿٢٧﴾

او بے لارے کوی | الله | ظالمان | او | کوی | الله | هغه څهٔ چه غواړی

او الله تعالی ظالمان ګمراه ساتی. او الله تعالی چه څهٔ غواړی هغه کوی

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ بَدَّلُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ كُفْرًا وَّاَحَلُّوْا قَوْمَهُمْ

آیا تا نهٔ دی کتلی | هغه خلقو ته | چه بدل ئے کړو | دَالله نعمت (ایمان) | په کفر سره | او ورکوز ئے کړو | خپل قوم

آیا تا هغه خلق نهٔ دی لیدلی کوم چه دَالله تعالی نعمت په ناشکرئ بدل کړو او خپل قوم ئے (هم) دَ

دَارَ الْبَوَارِ ﴿٢٨﴾ جَهَنَّمَ ۚ يَصْلَوْنَهَا ؕ وَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٢٩﴾ وَجَعَلُوْا

کور دَهلاکت ته | (یعنی) په دوزخ کښے | هغوئی به داخلیږی په دغے کښے | او (هغه) خرابه | ټیکاؤنړه ده | او دوی جوړکړی دی

هلاکت په کور یعنی په جهنم کښے ورکوز کړو چه ټول به پکښے داخلیږی او هغه ډیره خرابه ټیکاؤنړه ده او دے خلقو

ع ٤ ١٦

لِلّٰهِ اَنْدَادًا لِّيُضِلُّوْا عَنْ سَبِيْلِهٖ ؕ قُلْ تَمَتَّعُوْا فَاِنَّ

الله دَ پاره | شریکان | چه بې لارې کړي (خلق) | دَ دهٔ دَ لارې نه | ووایه | تاسو فائده واخلئ | بیا بیشکه

الله له شریکان جوړ کړي دي چه خلق دَ هغهٔ دَ لارې نه ګمراه کړي، ورته ووایه چه لږه فائده واخلئ بیشکه

مَصِيْرَكُمْ اِلَى النَّارِ ﴿۳۰﴾ قُلْ لِّعِبَادِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا يُقِيْمُوا

ستاسو واپس کیدل | دَ دوزخ طرف ته دي | ووایه | زما بندګانو ته | کوم چه | ایمان راوړې دے | چه هغوی قائم کړي

ستاسو واپس کیدل دوزخ طرف ته دي. (اے پیغمبره!) زما هغه بندګانو ته ووایه چه ایمان ئے راوړے دے چه هغوی د

الصَّلٰوةَ وَيُنْفِقُوْا مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ سِرًّا وَّعَلَانِيَةً مِّنْ قَبْلِ

مونځ | او خرڅ دې کړي | له هغه څهٔ نه | چه رزق ورکړے دے موږ هغوی ته | په پټه | او په ښکاره | وړاندې له دې نه

مونځونو پابندي وساتي او څهٔ چه موږ ورکړي دي له هغې نه په پټه او په ښکاره (د نیکۍ په لار کښې) خرڅ کوي وړاندې له دې نه

اَنْ يَّاْتِيَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيْهِ وَلَا خِلٰلٌ ﴿۳۱﴾ اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ

چه راشي | هغه ورځ | چه نه به وي اخستل خرڅول | په هغې کښې | او نهٔ دوستي | الله | هغه ذات دے | چه پیدا ئے کړل

چه هغه ورځ راشي چه په کښې به اخستل خرڅول نهٔ وي او نهٔ به دوستي په کار راځي. الله هغه پاک ذات دے چا چه

السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَاَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَخْرَجَ بِهٖ

آسمانونه | او زمکه | او نازل ئے کړے | له آسمان نه | اوبهٔ | بیا ئے راوویستلے | په دې سره

آسمانونه او زمکه پیدا کړل او دَ بره نه ئے اوبهٔ راووروے ، بیا دَ هغې (اوبو) نه ئے

مِنَ الثَّمَرٰتِ رِزْقًا لَّكُمْ ۚ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ

میوے | روزي | تاسو دَ پاره | او تابع ئے کړې | تاسو دَ پاره | کشتۍ | چه روانه وي | په سمندر کښې

(مختلف) میوې تاسو له دَ رزق په طور پیدا کړے او تاسو دَ پاره ئے کشتۍ تابع کړه چه دَ هغهٔ په حکم په

بِاَمْرِهٖ ۚ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْاَنْهٰرَ ﴿۳۲﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ

په حکم دَ دهٔ | او تابع ئے کړل | تاسو دَ پاره | دریابونه | او تابع ئے کړل | تاسو دَ پاره | نمر | او سپوږمۍ

سمندر کښې روانه وي او ستاسو (فائدې) له ئے دریابونه تابع کړل او نمر او سپوږمۍ ئے تاسو دَ پاره په کار ولګول چه

دَآئِبَيْنِ ۚ وَسَخَّرَ لَكُمُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿۳۳﴾ وَاٰتٰىكُمْ مِّنْ كُلِّ

همیشه روان | او تابع ئے کړل | تاسو دَ پاره | شپه | او ورځ | او ورئے کړل تاسو ته | له هر هغه څیز نه

همیشه روان وي، او تاسو دَ پاره ئے شپه او ورځ مسخر کړل او تاسو له ئے هغه ټول څیزونه درکړل

مَا سَاَلْتُمُوْهُ ؕ وَاِنْ تَعُدُّوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ لَا تُحْصُوْهَا ؕ

څهٔ چه | تاسو وغوښتل | او که چرې تاسو شمیرل وغواړئ | نعمتونه دَ الله | نو دَ به نهٔ شمیرلے شئ هغه

چه تاسو غوښتل ، او که تاسو دَ الله تعالیٰ نعمتونه شمیرل غواړئ نو شمیره ئے پوره کولے نهٔ شئ.

ع ۵ ۱۷ ۷ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَظَلُوْمٌ كَفَّارٌ ﴿۳۴﴾ وَاِذْ قَالَ اِبْرٰهِيْمُ رَبِّ اجْعَلْ

بیشکه | انسان | ډیر ظالم | ډیر ناشکره دے | او هغه کله چه ووئیل | ابراهیم | اے زما ربه! | جوړ کړه

بیشکه چه انسان ډیر بے انصافه ناشکره دے او کوم وخت چه ابراهیم دُعا وکړه چه اے زما ربه! دا ښار (مکه)

هٰذَا الْبَلَدَ اٰمِنًا وَّاجْنُبْنِیْ وَبَنِیَّ اَنْ نَّعْبُدَ الْاَصْنَامَ ﴿۳۵﴾

دا | ښار | ځائے دَ امن | او لرے وُساته ما | او زما اولاد | (له دے نه) چه مونږ عبادت وکړو | دَ بتانو

دَ امن ځائے کړے ، او ما او زما اولاد دَ بتانو دَ عبادت نه بېچ وساتے.

رَبِّ اِنَّهُنَّ اَضْلَلْنَ كَثِیْرًا مِّنَ النَّاسِ ۚ فَمَنْ تَبِعَنِیْ

اے زما ربه! | بیشکه دوی | ګمراه کړل | ډېر | خلق | پس چاچه | پیروی وکړه زما

اے زما ربه! دے بتانو خو ډېر خلق ګمراه کړی دی ، نو څوک چه په ما پسے روان دی

فَاِنَّهٗ مِنِّیْ ۚ وَمَنْ عَصَانِیْ فَاِنَّكَ غَفُوْرٌ رَّحِیْمٌ ﴿۳۶﴾ رَبَّنَآ

بیشکه هغه | له ما نه دے | او چاچه | نافرمانی وکړه زما | نو بیشکه ته | بخښونکے | مهربان یې | اے زمونږه ربه!

هغوی خو زما دی او څوک چه زما نافرمانی وکړی نو ته بخښونکے ډېر مهربانه یې . اے زمونږه ربه!

اِنِّیْۤ اَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّیَّتِیْ بِوَادٍ غَیْرِ ذِیْ زَرْعٍ عِنْدَ بَیْتِكَ

بیشکه ما آباد کړه | خپل اولاد | په داسے وادئ کښے | چه بے فصله دے | ستا دَ کور (کعبے) سره

بیشکه ما خپل اولاد ستا محترم کور کعبے سره نزدے په بے اُوبو او بے ګیاه میدان کښے

الْمُحَرَّمِ ۙ رَبَّنَا لِیُقِیْمُوا الصَّلٰوةَ فَاجْعَلْ اَفْئِدَةً

چه عزتمند دے | اے زمونږه ربه! | چه دوی قائم کړی | مونځ | پس کړه | زړونه

آباد کړو ، اے زمونږه ربه! دَ پاره دَ دے چه دوئ دَ مونځونو پابندی وُساتی ، نو دَ ځنو خلقو زړونه

مِّنَ النَّاسِ تَهْوِیْۤ اِلَیْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِّنَ الثَّمَرٰتِ لَعَلَّهُمْ

دَ خلقو | مائله | دَ دوی طرف ته | او روزی ورکړه دوی ته | له میوونه | چه دوی

دَ دوئ اړخ ته مائله کړے ، او دوئ له میوے روزی کړے چه ستا شکر

یَشْكُرُوْنَ ﴿۳۷﴾ رَبَّنَآ اِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِیْ وَمَا نُعْلِنُ ۗ وَمَا یَخْفٰی

شکر وکړی | اے ربه زمونږه! | بیشکه تا ته معلوم دی | څه چه مونږ پټوو | او څه چه ښکاره کوو | او نه دے پټ

وُباسی . اے زمونږه ربه! بیشکه تا ته معلوم دی څه چه مونږ پټوو او څه چه ښکاره کوو ، او دَ الله تعالیٰ

عَلَى اللّٰهِ مِنْ شَیْءٍ فِی الْاَرْضِ وَلَا فِی السَّمَآءِ ﴿۳۸﴾ اَلْحَمْدُ

دَ الله نه | هیڅ څیز | په زمکه کښے | او نه | په آسمان کښے | ټول تعریفونه

نه په زمکه کښے هیڅ څیز پټ نه دے او نه په آسمان کښے . ټول تعریفونه الله

لِلّٰهِ الَّذِیْ وَهَبَ لِیْ عَلَى الْكِبَرِ اِسْمٰعِیْلَ وَاِسْحٰقَ ؕ

الله له دی | چاچه | راکړل | ما له | په بوډاوالی کښے | اسماعیل | او اسحاق

دَ پاره دی چه ما ته ئے په سپینه ږیره (زوړ ځائے) اسماعیل او اسحاق (علیهما السلام) راکړل

اِنَّ رَبِّیْ لَسَمِیْعُ الدُّعَآءِ ﴿۳۹﴾ رَبِّ اجْعَلْنِیْ مُقِیْمَ الصَّلٰوةِ

بیشکه | زما رب | آوریدونکے | دَ دُعا دے | اے زما ربه! | جوړ کړه ما | قائموونکے | دَ مونځ

بیشکه زما رب دعاګانے آوری . اے زما ربه! ما او زما اولاد (هم) دَ مونځ

وَمِن ذُرِّيَّتِي ۚ رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَآءِ ﴿٤٠﴾ رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ

او زما له اولاد نه (هم) | اے زمونږ ربه! | او قبوله کړه | دُعا زما | اے زمونږ ربه! | وُبخښه ما | او مور او پلار زما

پابند وُساته ، اے زمونږ ربه! زما دُعا قبوله کړه. اے زمونږ ربه! ما او زما مور او پلار

وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿٤١﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا

او (ټول) مؤمنان | په کومه ورځ | چه به قائمیږي | حساب | او ته خیال مه کوه | چه الله | بے خبره دے | له هغه

او ټول مومنان وُبخښه په کومه ورځ چه به حساب کتاب کیږي. او ته دا گمان مه کوه چه الله تعالیٰ د ظالمانو

يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ ۚ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ

چه کوی ئے | ظالمان | بیشکه چه | هغه مهلت ورکړے دے دوی | تر هغه ورځے | چه غړیږي به پاتې شي | په هغې کښے

د کارونو نه غافل دے . هغوی ته ئے خو بس تر هغه ورځے پورے مهلت ورکړے دے چه سترگے به ئے

الْأَبْصَارُ ﴿٤٢﴾ مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ

سترگے | منډے به وهی | اوچت کړی به ئے وی | خپل سرونه | نه به راواپس کیږي | د دوی طرف ته

غړیدلے پاتے شي . هغوی خپل سرونه اوچت کړی منډے به وهی ، د هغوی نظر به د هغوی طرف ته

طَرْفُهُمْ ۖ وَأَفْئِدَتُهُمْ هَوَآءٌ ﴿٤٣﴾ وَأَنذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ

نظر د دوی | او زړونه د دوی به | الوتی وی (له ویرے نه) | او ویروه | خلق | د هغه ورځے نه | چه را به شي په دوی

پسته نه راگرځی او زړونه به ئے الوتی وی . او (اے پیغمبره!) خلق د هغه ورځے نه او ویروه په کومه کښے چه به

الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَآ أَخِّرْنَآ إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ

عذاب | نو وائی به | هغه خلق چه | ظالمان دو | اے زمونږ ربه! | مهلت راکړه مونږ ته | تر موده نزدے پورے

په هغوی عذاب راشي ، نو هغه خلق کوم چه ظالمان دی وائی به اے زمونږ ربه! مونږ له لږ شان مهلت راکړه

نُّجِبْ دَعْوَتَكَ وَنَتَّبِعِ الرُّسُلَ ۗ أَوَلَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُم مِّن قَبْلُ

مونږ به قبول کړو | بلنه ستا | او پیروی به وکړو | د رسولانو | آیا تاسو به قسمونه نه خوړل | وړاندې له دے نه

چه مونږ ستا دعوت قبول کړو او د پیغمبرانو پیروی وکړو (د به ویلے شي چه) آیا تاسو له دے نه وړاندې قسمونه نه خوړل!

مَا لَكُم مِّن زَوَالٍ ﴿٤٤﴾ وَسَكَنتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا

چه نشته تاسو له | هیڅ زوال | او اوسیدلی وئ تاسو | په ځایونو کښے | د هغو خلقو | کوم چه ظلم کړے وو

چه په تاسو به هیڅ رنگه زوال نه راځی ، حال دا چه تاسو د هغه چا په ځایونو کښے استوگن وئ چه په ځان ئے زیاتے

أَنفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا

په خپلو ځانونو | او واضح شوے وه | تاسو ته | (چه) څنگه | مونږ (سلوک) کړے وو | هغوی سره | او مونږ بیان کړی وو

کړے وو . او ښه ښکاره درته معلومه وه چه هغوی سره مونږ څه څه کړی وو ، او د هغوی مثالونه مو

لَكُمُ الْأَمْثَالَ ﴿٤٥﴾ وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَعِندَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ

تاسو ته پاره | مثالونه | او کړی دی دوی (د حق دین خلاف) | فریبونه خپل | او الله سره دی | فریبونه د دوی

درته آورولی وو . او دوی خپل ټول فریبونه خلاص کړل او د دوی د فریبونو جواب الله تعالیٰ سره پروت وو

وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ ﴿٤٦﴾ فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ

او اگرچه وو | د دوی تدبیر (داسې) | چه د خوزېږي | له د غو څخه) نه | غرونه | پس خیال مه کوه | په الله

اګر که د دوئ چالونه داسې ډرانه چالونه وو چه غرونه هم ورنه د ښکېدو نه وو، نو دا ګمان هیڅ کله مه کوه

مُخْلِفَ وَعْدِهِ رُسُلَهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ

د مخالفت کوونکی | د وعدې خپلې | د رسولانو خپلو سره | بیشکه | الله | ډېر زبردست دی | بدله اخستونکی | په کومه ورځ چه

چه الله به خپلو پیغمبرانو سره وعده خلاف وکړي، بیشکه الله غالب بدله اخستونکې دے (دوئ د غضب ورځ نه

تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاوَاتُ ۖ وَبَرَزُوا لِلَّهِ

بدله کړے شي | زمکه | بې له دے زمکې نه | او آسمانونه (هم) | او ښکاره به شي دوی | الله ته

وویرېږه) په کومه ورځ چه زمکه به بله زمکه شي او آسمانونه (به نور آسمانونه شي) او دوئ ټول به یو غالب الله

الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿٤٨﴾ وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُقَرَّنِينَ

چه یو دے | غالب دے | او و به وینې ته | مجرمان | په دغه ورځ | تړلے شوی

ته غرګندور مخامخ شي. او ته به ووینې چه مجرمان به په دغه ورځ په یو بل پورې په زنځیرونو

فِي الْأَصْفَادِ ﴿٤٩﴾ سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطِرَانٍ وَتَغْشَىٰ وُجُوهَهُمُ

په زنځیرونو کښې | د دوی قمیصونه (به وی) | د ګوګړو | او پټ به کړي | مخونه د دوی

تړلی وی. د هغوئ قمیصونه به د ګوګړو نه جوړ وی. او په مخونو به ئے (د) اور (لمبه)

النَّارُ ﴿٥٠﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ ۚ إِنَّ اللَّهَ

اور | چه بدله ورکړي | الله | هر یو | نفس ته | د هغه څه | چه ده کړي دی | بیشکه | الله

راخوره وی. د پاره د دے چه الله تعالیٰ هر نفس له د خپل عمل بدله ورکړي، بیشکه الله تعالیٰ

سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٥١﴾ هَٰذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنْذَرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا

ډېر زر حساب اخستونکے دے | دا (قرآن) | پیغام دے | خلقو د پاره | او چه وویرولے شي دوی په دې سره | او چه دوئ پوهه شي

حساب کتاب ډېر زر خلاصوی. دا (قرآن) د خلقو د پاره یو لوئ پیغام دے او چه د دې په ذریعه هغوئ وویرولے شي او چه

أَنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٥٢﴾ ركوع ٧ / ١٩

چه بیشکه هم دے | معبود دے | یو | او چه نصیحت حاصل کړي | د عقل خاوندان

پوهه شي چه په حقیقت کښې الله یوازے معبود دے او چه د پوهې خاوندان ترے نه سبق واخلي

سُورَةُ الْحِجْرِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ تِسْعٌ وَّ تِسْعُونَ آيَةً وَّسِتُّ رُكُوعَاتٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

سورة حجر په مکه کښې نازل شوې ده (شروع) د الله په نوم سره چه لوئے مهربان ډېر زیات رحم کوونکے دے. دے کښې نهه نوی آیتونه او شپږ رکوعګانې دی

د الله په نوم شروع کوم چه لوئے مهربان د ډېر زیات رحم خاوند دے

الر ۚ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْآنٍ مُبِينٍ ﴿١﴾

الف لام را | دا | آیتونه دی | د کتاب | او د قرآن | روښانه

الف۔ لام۔ را دا د یو (کامل) کتاب او واضح قرآن آیتونه دی